

SCAVENGER SEASON

První samostatný mod
českých modářů.

ROZHOVOR S HVREM

Neznáte Hura? Tak teď ho
poznáte a až ho poznáte, to
budete koukat.

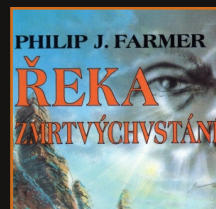
KONEČNÉ ŘEŠENÍ TEMNOMÁGOVSKÉ OTÁZKY

Turdion vrací úder! Stává se členem redakce a
přichází s první naprosto šokující povídkou, která
nás Mágy doslova položila!

Stíný Bohů
se vrací v
nové sérii!

močáloví
žraloci
útočí!

Rníha
Řeka
zmrtevých-
vstání

Temné lesy,
podivná zákoutí,
šeré křoviny,

ale hlavně správná parta,
super fanart, komixy, mody, povídky,
vlastní časopis,
mnoho legrace,
prostě místo, kde to žije.

To a mnohem víc na

THE DARK FORESTS FORUM

<http://darkforests.info/forum>

Šéfredaktor:

Aeternitas

Redaktoři:

Aeternitas

Darkenius

Kaiser

Koláč

Turdion

Vaana

Design:

Aeternitas

Editor:

Darkenius

Web:

<http://times.darkforests.info/><http://darkforests.info/><http://darkforests.info/forum>

No.12 vyšlo 1.5.2015 A.D.

(c) 2014/15, all rights reserved.

This journal, or parts thereof,
may not be reproduced in
whatever form without the
written permission of team
leader.

Tous droits d'adaptation, de
traduction, de reproduction et
de représentation intégrale ou
partielle même par quelque
procédé que ce soit, du texte
et/ou de la nomenclature
contenus dans le présent
ouvrage, est, sans une
permission écrite de chef
d'équipe, réservés pour tous
pays et strictement interdit.

Editoriál

Tak je to více než rok, co vychází Dark Forests Times. Plnou parou jsme se vrhli do nového ročníku. Časopis je opět velmi nabitý.

Chtěl bych především zmínit vstup nového člena do našeho týmu. Turdion je velmi zvláštní případ. O sobě prohlašuje, že je největší modář, ale nikdy nic ze svého modu neukázal. Zaťo napsal povídku, kde jsme šli doslova do kolen. Je to velmi kontroverzní kousek a dost jsme váhali, zda ji vůbec dát do časopisu. No posuďte sami.

Druhá věc je návrat Stínů bohů. Na konci minulého dílu to vypadalo, že je po všem, ale kdepak. Začíná úplně nová série, takže se Stínů jen tak nezbavíte. Nicméně se radikálně změní ... no víc nebudu prozrazovat.

Sonda New Horizons poslala domů další snímky Pluta a Charonu. Nejsou moc jasné, ale už jsou na nich znát jisté povrchové útvary. S napětím očekáváme další dny, kdy sonda bude blíž.

Sonda Dawn zase ukázala zvláštní úkazy na planetce Ceres. Jsou to podivné zářivé oblasti, snad místa, kde se světlo odráží od ledu. Nebo že by to bylo něco jiného? Ceres je starý jako náš planetární systém. Je jako kniha, co vypráví o historii, jen v ní umět číst.

Poslední slova věnuju Sebinovi Sebididlu Sebijákovi, který před pár dny oslavil jeden rok na tomto světě. Třikrát pro něj hurá a gratulujeme.

Aeternitas, šéfredaktor.

7 ROZHOVOR S HVREM

Zpovídali jsme globálního moderátora Dark Forests fóra.

18 KOMIX ŘÍBĚH SNĚHA

Náš komix opět pokračuje dalším úžasným dobrodružstvím.

12 SCAVENGER SEASON

První český mod. To si určitě přečtete, protože moc českých modů není a první je jen jeden.

16 MOČÁLOVÍ ŽRALOCI

Jsou to velmi podivní a zákešní tvorové. Všichni je známe, ale známe je opravdu dobře?

23 SHRNUTÍ ZA DUBEN

Co nového se událo?

31

BUNKR, ČÁST 4

Závěrečný díl Darkeniovy povídky.

26 TEAM FORTRESS 2

Vaana nám představí hru docela odlišnou od Gothica.

36

KONEČNÉ ŘEŠENÍ EMNOMÁGOV SKÉ OTÁZKY

Turdion napsal kontroverzní povídku, která nás všechny šokovala.

30 ŘEKA TVÝCHVSTÁNÍ

Kaiserův tip na knihu. Osobně jsem ji taky četl a rovněž musím doporučit. Je to skvělý první díl dlouhé série.

52

STÍNY BOHŮ XIII.

Stíny pokračují zcela novou sérií. To si nemůžete nechat ujít.

... Jediný profesionální
modařský tým Gothicu v
České a Slovenské republice ...

THE DARK MAGES MOD TEAM
ČEŠTÍ A SLOVENŠTÍ MODAŘI

<http://darkforests.info/forum/viewtopic.php?f=15&t=715>

ROZHOVOR S HUREM

by Kaiser

Kaiser

Tak vážení čtenáři, vzhledem k tomu, že Koláč má osobní důvody, které mu neumožňují přinést vám tentokrát rozhovor se zajímavým uživatelem, chopil jsem se příležitosti a přináším interview s třetím nejvýše postaveným na DFF – globální moderátor – HURO!!!

Tak Huro, co by jsi na nám na začátek o sobě prozradil? Kdo vlastně jsi?

Huro

Tak ako iste všetci vedia som Globálny moderátor a som aj rad že nim som ale zároveň som veľký Fanušik série Gothic ktoru hram už asi 50 krát pretože ma dosť baví hrať hry ale taktiež aj nejake knihy a hlavne čo isto viete serial kobra 11 čo je poznať s mojho obrazku.

Kaiser

Ještě než se vrhneme na tvoje herní preference, nám prozrad něco o svém životě. Jak se vlastně takový člověk, který patrně nedávno dostudoval (doufám, že mé informace sedí) a nyní odhaduji,

pracuje, stíhá zároveň své herní koníčky. Navíc jsi zmínil i knihy. A co třeba takové sporty? Pěstuješ nějaký nebo jsi podobně lenivý jako já, hihi?

Huro

Čo sa týka školy tak tu už som skončil asi pred 5timi rokmi takže tvoje informácie moc nesedia a teraz sa furt snažim nájsť prácu ale u nás na slovensku je to extrémne ťažké. Boli už nejake ponuky ale nikdy to nevyšlo kvôli niektorým rodinným záležitostiam a taktiež kvôli mojej malej sestre ktorá má 5 rokov. Športom sa až tak moc nevenujem iba plavaniu a turistike chodenie po horách. Da sa povedať že mám času strašne veľa a priznam sa že som celkom dosť lenivý.

Kaiser

No vida, s tím nedávným dostudováním jsem myslel pár let, i když jsem osobně tipoval tři, takže jsem se poučil. Se sportem jsme na tom tedy zcela stejně, plavání a cyklistika je nyní jediné, co

provozuji.

Dozvěděli jsme se také, že máš volný čas, což vysvětluje tvoje zapálení pro PC hry, a to nás přivádí k našemu hlavnímu tématu.

Prozrad' nám, kterou PC hru považuješ vůbec za nejlepší, a ne, že to bude Gothic.

Huro

No tak to je trochu problem pretože Gothic považujem za jednu z najlepších hier na svete ale su tu ešte dve ktore u mna maju skoro take iste hodnotenie ako Gothic no nie su tu RPG ale skôr akčne strielačky. Jednou z nich je seria Fear ktoru som okrem dvojky a trojky prešiel celu a ta druhá je Infernal čo moc ľudí asi nepozna alebo skôr nehralo no nikdy som je neprešiel celu aj keď som bol Fakt dosť daleko ale je to extrémne ťažká hra.

Kaiser

Výtečně, právě jsem z tebe chtěl dostat nějakou jinou hru než ten náš starý dobrý Gothic. Střílečkám já moc neholduji, hrál jsem jen takové ty starší, ale na odreagování jsou dobré. Ovšem pokud píšeš, že je těžká, tak taková hra dokáže i pořádně navztekát.

Za tu dobu, co se potkáváme na DFF, jsem si všiml, že často řešíš různé zákysy. Zjevně máš ve zvyku hru vychutnávat a všímáš si i detailů, které jiným uniknou. Proto se nyní zeptám přímo na Gothic,

neboť to je bezpochyby propracovaná hra. Který díl považuješ za nejzdařilejší a který naopak za ten horší?

Huro

No jednoznačne za nejlepší diel považujem dvojku + návraty aj keď sa zda že je to veľky mod tak pre mňa je v celku malý. Prve dve kapitoly su neskutočne dlhé čo je dosť dobre ale zároveň aj otravne keď to človek hra 100 krát a dosť dlho trva kým splní všetky questy ako nezávisly. Ale tie ďalšie kapitoly su akoby prázdne lebo su moc krátke pretože pre mňa ten mod v celku malý. A za najhorší diel považujem G3 Forsaken Gods. Absolutne bezcenný diel ktorý ma úplne sklamal pretože príbeh je úplne nanič ale to je chyba tvorcov toho dielu. Pre niektorých hráčov to možno nie je gothic lebo ho vytvarala ina firma ale zase nesie názov Gothic a aj keď je o ničom stále je to Gothic. Možno nie taky ako ho pozname a máme radi ale nikto a nič nie je dokonalý.

Kaiser

Návraty mám také rád. Já kdysi silně opovrhoval Gothic trojkou, ale s postupem času jsem zjistil, že je to fajn hra, až mne to dnes mrzí, datadisk ale asi opravdu za mnoho nestojí jak tvrdíš.

Ještě k těm Návratům, vzhledem k tomu, že jsem měl tu čest se s TEHDY skvělou partou lidí

podílet na jejich překladu, bych rád znal tvůj názor na kvalitu češtiny.

Jsi rád, že vznikla nebo raději hraješ v anglickém jazyce? Nadáváš mi, když hraješ v české verzi a narazíš na bug nebo to bereš jako daň?

Napiš dle pravdy, ať se pobavíme, emoce stranou, já sám někdy kroutím oči, když to hraju a nařekoval bych si za neschopnost.

Huro

No ja radšej hravam Gothic a ine hry v češtine lebo po anglicky ani po nemecky nerozumiem skoro nič. Na preklad rozhodne nenadavam lebo je dobrý aj keď u niektorých postáv je dosť gramatických chýb ale nie každému to prekaža. Ja väčšinou nadavam keď musím plniť jeden quest v cechu obchodníku konkrétne vino s klaštera ale na češtinu a buggy moc nie lebo navráty som začal asi keď bola čeština 97% a nenadavam na prekladateľov kvôli tomu že tam su buggy ale skôr som dosť naštvaný na hráčov ktorí tvrdia aký je to hrozny preklad len kvôli tomu že je tam zopár chýb a bugov ale nikto z nich nevie oceniť tu namahu ktorú si s tým ty ľudia dali. To ma vie naštvať. Ľudia sa trápia aby vytvorili preklad a hráči iba nadávajú aký je zly a to nemam rad.

Kaiser

To je od tebe hezké! Tak jsem trochu narostl, ne, samozřejmě

zásluhu měl hlavně tým lidí, co překládali, viz naše skupina a seznam, každopádně abych nebyl za uplakánka, spousta lidí projevila spokojenost a není zas tolik, co jen nadávají, i když ano, jsou tací.

A tím se šikovně dostáváme k internetovému Fóru, tedy vlastně jsou tu dvě Fóra.

Tímto mám velice zákeřnou otázku, Huro, nyní tě nepotěším, promiň, ale chci aby to mělo grády, a tak se natvrdo zeptám, které Forum považuješ za lepší? Gcz či DFF, ale protože tě mám rád, máš možnost se vykroutit, pokud k oběma napíšeš pozitivní vlastnost, hihi.

Huro

Jednoznačne je lepší DFF pretože je tu viac dobrých ľudí ako na GCZ. Ano su aj tam nejaký dobrý ľudia ktorí my občas pomohly ale neda sa s nimi pokecať a tu. Navyše neraz sa my stalo že ma tam niektorí ľudia konkrétne dvaja ignorovali čo sa my tu na DFF nikdy nestalo. Navyše DFF my umožnilo stať sa GM ale GCZ keď som sa pytal Jémáka tak tvrdil že keď budu niekoho potrebovať tak sa ozvu a skutočne niekoho potrebovali pre jednu sekciu a neozvali sa my takže aj keby GCZ urobilo neviem čo jednoznačne je pre mňa lepšie DFF.

Kaiser

Dobře. To jistě potěší naše adminy, a konečně i nás ostatní

jako členy. A když už jsme u toho, co si myslíš o našem králi... teda adminovi Aeternitasovi, jak zvládá Funkci zakladatele. Dokáže radit? A k tomu jedna žádost na víc, připoj prosím názor na Koláče, pokud nějaký máš. Neboť seňor projevil přání, abych se na něho zeptal. HAHAAHA.

Huro

Tak náš zakladatel Aeternitas čudujem sa že to všetko dokáže zvladať keď má tak veľa roboty. Da sa s ním skvelo pokecať a vie aj dobre poradiť keď to človek potrebuje a vždy keď si myslím že mám pravdu tak zistím že pravdu má on. Proste je to skveli admin podľa mňa ten najlepší. Čo sa týka Koláča tak s ním nie som moc v kontakte ale občas sledujem ako si robí svoju prácu tu na Fore a musím povedať že Fakt skvelo a keby som bol admin tak by som vrátil Funkciu moderátora teda oranžovú Farbu ale o tom musí rozhodnúť náš hlavný admin. Priznam sa že ani neviem prečo mu bola tá hodnosť odobrána ale nemôžem vedieť všetko.

Kaiser

To vlastne nevím ani já. Vim jen, že řady někdy hodnosti létají jako hrušky na trhu, ale to je jedno. Tak to jsme dost chválili a nyní přejdeme k něčemu jinému, trochu šokujícímu.

Málokdo asi ví, že ty Huro, jsi

byl také členem Temných Mágů! Šlo bohužel o krátkou návštěvu, nicméně jako takový, bude tvůj názor neocenitelný! Co si myslíš o slibovaném modu Tenebrisu, pokud tedy trochu sleduješ jeho vývoj? A jak vůbec věříš naší skupině, zvládneme podle tebe vůbec vytvořit modu?

Huro

O tom mode som čítal dosť malo ale myslím že to zvladnete len otázkou je za akú dobu lebo dva mody Thanatos a Infernum sa už tiež dlho vytvárajú tak mám také malé obavy či sa ten mod podarí ja každopádne verím že ano a určite si ho zahram keď vyjde. Je len škoda že sa nepracuje aj na modoch do G3.

Kaiser

Ano, dobře, že jsi zmínil, že to trvá. Nu, mod to bude dobrý možná nej, ale jak píšeš, aby nebyl za sto let, že? Hihi. Ano, Aeternitas vyčlenil naši cílovou skupinu na G2, neboť je na modding nejvstřícnější.

Přejdeme k posledním záležitostem. Co si vůbec myslíš o našem časopisu, myslíš, že takový projekt má význam?

Huro

Čo sa týka časopisu neprečítal som všetky časti ale myslím že to má význam pretože treba robiť aj niečo nové a keď ho začne čítať viac ľudí tak to bude veľké + pre toto Forum. Priznam sa že ja čítam len

knihy a nie hocijake ale tie časopisi si prečítam ale ako vravim nemam ich prečítane všetky lebo sa teraz venujem tomu Gothicu čo sa snažim čo najlepšie prejsť a preto my dlhšie trva kým to prečítam ale určite si prečítam kompletne celý časopis necha neurazim Aeternitase.

Kaiser

To nás teší. Tak, blíží se nám koniec rozhovoru, ale já hlupák opomněl podstatnou otázku! Huro, prozradíš jakou posloucháš hudbu? Pokud posloucháš.

Huro

Hudbu počuvam ale nemam nejaku oblubenu pretože ja počuvam všetko. Mám skôr oblubene Filmy ako hudbu. Väčšinou počuvam radio expres a tam hrajú dosť dobrú hudbu.

Kaiser

Vida, oblíbená stanice globálního moderátora!

Tak, to by bylo. Tímto bych se s tebou rozloučil, děkuji ti za odpovědi, náš časopis ti děkuje. A přeji hodně zdaru - v čemkoliv.

Přeješ-li si závěrem něco sdělit, máš možnost.

Huro

Myslim že už nič hovoriť nemusim pretože všetko čo som chcel povedať som povedal a dúfam že čoskoro vyjde ďalšie číslo časopisu.

Kaiser

Staniž se tak! A tím se loučíme i s našimi čitateli, neboť tímto rozhovor skončil.

SCAVENGER SEASON REGENZE MODUN

by Darkenius

Celník/hraničář aneb ten, který vás osloví jako první. Nebo vy jeho?

První česká stand-alone modifikace pro G1, kterou vytvořil autor jménem Shadowmercenary z bývalého CMDT (Czech Modding Development Team).

SVĚT: Čeká vás nový svět, který je docela zvláštní. Není jako ostatní světy. Vypadá spíše jako náhodně generovaná, kotrbatá a jednoduchá plocha. Ale přesto je originální.

Mrchožroutí údolí, jak se daný svět nazývá, má registrovací sekci, kde je jedno npc od každé gildy a tam dostanete „dárečky na uvítanou“. Dále jsou tři tábory

jednolivých gild, pak město, které má vlastního starostu (postavy mají tváře známých postav z G1, např. Ed je Diego, starosta je Gomez, kovář je Gorn apod.), a nakonec podivné lokace jako údolí nemrtvých či kamenná palisáda skřetů. A to jsem nezmínil i hranice nebo odpadní jámu.

Velké mínus tohoto světa je, že údolí je málo navobované. Představoval jsem si tam jistě daleko více keřů a stromů. Také textury jsou spíše jako dlaždice na chodníku než jako přírodní zemina.

PŘÍBĚH: Jsi bohatý syn bohatého otce, líný a znuděný.

Nemusíš vůbec pracovat. Slyšel jsi o každoroční soutěži v údolí Mrchožroutů. Neváháš a spěcháš tam.

GILDY: Vaším úkolem je přidat se k jednomu ze tří gild: Novicové, Banditi, Stínové. Každá z gild má typické vlastnosti a zbraně, např. jako bandita dostanete jednoruční zbraň a jednoduchý luk. Každá z gild potřebuje nejprve proviant, pak se může vydat na lov. Záleží na vás, kterou gildu si zvolíte.

ÚKOLY: Jsou dobře promyšlené a navazují na mod tak, že se z toho vyvine dobrá zápleтка. Někdy se může stát, že úkol je nedotažený nebo se špatně zapíše, proto důrazně doporučuji ukládat po každém splnění úkolu. U jednotlivých úkolů se zaručeně nebudete nudit. Palec nahoru především za úkol se Stínovými šelmami.

MONSTRA: Zvěř je tu většinou po skupinách než samostatně a jelikož jako hero jste silní, tak máte dost velkou převahu vůči nim. Avšak stále si dejte pozor na skupiny chňapavců, kteří vás můžou dostat, i když máte dobrou taktiku. Nejsem si jistý, ale některé monstra se po splnění úkolů spawnují.

ČESKÉ DIALOGY: Vyskytnou se tam občas gramatické chyby, ale nic zásadního, co by pokazilo zážitek z hraní. U některých hlášek se možná i zasmějete.

HODNOCENÍ:

- + nový svět
- + znamenité úkoly
- + české dialogy
- + gildy
- žádný dabing
- svět mohl být více navobovaný a lépe otexturovaný

CELKOVĚ: Tento mod mě zaujal hlavně tím, že je to „český“ mod a když jsem měl možnost si ho zahrát, tak jsem nepřestával obdivovat způsob, jakým ho autor vytvořil. Působil na mě reprezentativně a ukázal mi, že i češi dokážou vytvořit mod. Tento mod rozhodně má co nabídnout a není jedním z Fiasek jako např. Tajemství lesa. Mohu říct jen jediné, kéž by takových modů bylo víc.

Přesto dávám tomuto modu 7 z 10.

Unikátní postele na spaní. Jen kdyby v nich šlo spát...

Sam, jeden z organizátorů loveckého turnaje.

Odpadní jáma. Je možné, že odtamtud pochází hejno krvavých much. Kdo ví, co do ní měšť'ané házou za věci...

Údolí nemrtvých. Pěkně děsivé místo, kde se utkáte s hordou nemrtvých.

MOČÁLOVÍ ŽRALOCI

by Kaiser

Močálový žralok patří k těm záhadnějším bestiím světa Gothicu. Co o nich vlastně víme?

Tedy předně, žijí výhradně v bažinách, většinu dne tráví hledáním potravy, a jídelníček mají opravdu pestrý. Jde o všežravce, nepohrdnou rostlinami, brouky či většími živočichy, a samozřejmě, pokud se jim naskytne příležitost,

pokouší se vždy sežrat i skřety či lidi.

To si mohou dovolit díky svojí poměrně velké síle, které dosahují díky svému mohutnému svalovitému tělu. Navíc jde o velmi úskočné bestie, často se skrývají v bahně a čekají, až se k nim kořist přiblíží. O tom by mohli vyprávět přeživší trestanci z Hornického Údolí, kteří v časech bariéry sbírali

trávu v bažinách. Nicméně další tvrdili, že pokud se dáva pozor, snadno se zaregistruje přibližující se žralok.

To může být pravda, neboť bestie se obvykle pohybují pomalu. A neradi opouštějí svoje přirozené prostředí.

Jde o velice silné bestie, proto je loví jen ti nejlepší lovci a to především lukem. Kůže těchto stvůr je velice ceněna, jejich zuby kromě toho, že je lze využít v alchymii, stojí vysoce postaveny jako trofeje ve skřetí kultuře. Ostatně zub močálového žraloka je taky jednou ze čtyř složek ULU-MULU. To mimo

jiné dokazuje, že žraloci patří do velké čtyřky – Troll, Stínovka, Ohnivá ještěrka a Močálový žralok.

Nicméně i tak ho lze zabít na Férovku – mečem. To dobře vědí nejlepší templáři. Tito mistrovští bojovníci s obouručními meči objevili taktiku na boj s žraloky. Pevně se rozkročí a sekají ze strany na stranu, žralok po zásahu vždy kvůli bolesti ustoupí a vzhledem k délce zbraně je tak templář vždy v bezpečí. I tak ovšem zůstávají žraloci mocnými protivníky hlavně proto, že nedostatečně silný oponent nemusí ani prorazit jejich kůži!

Kromě toho na jižních ostrovech žijí příbuzní žraloků, tzv. slizký had Snejkovič!

Příběh Sněha

Kaiser
prodarkforests
TIMES

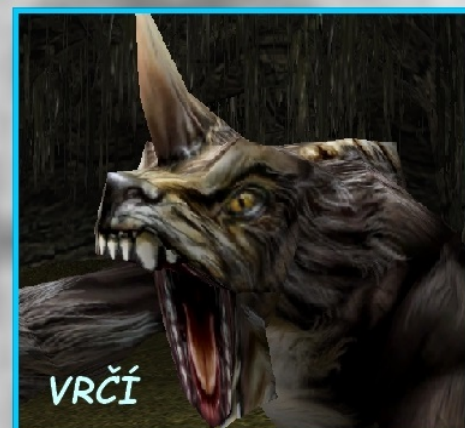
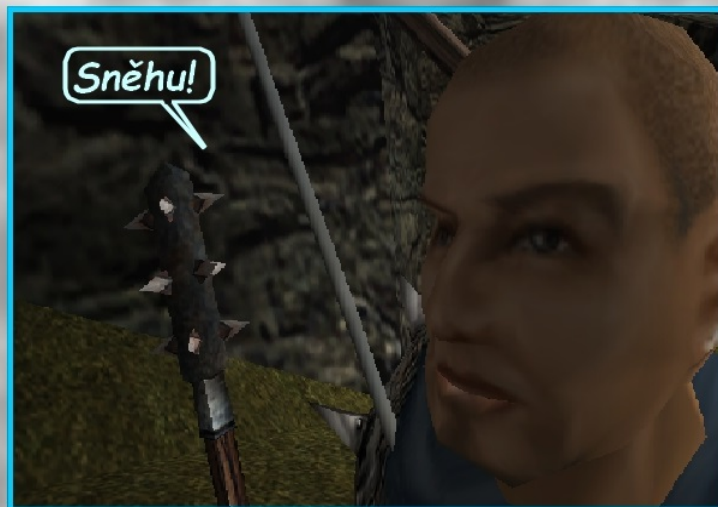
Díky svojí obratnosti, většího a několikanásobně silnějšího, těžkopádného skřeta, snadno překonal...

Nad kolonií se zatím zatáhlo a začalo hustě pršet...

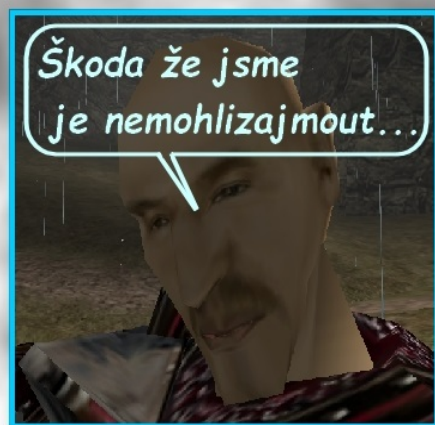
Náhle se objevilo několik dalších skřetů!

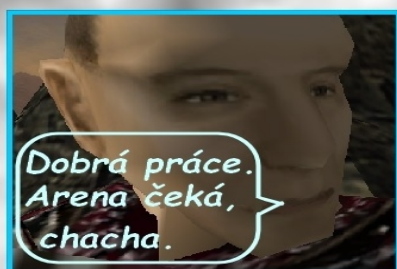
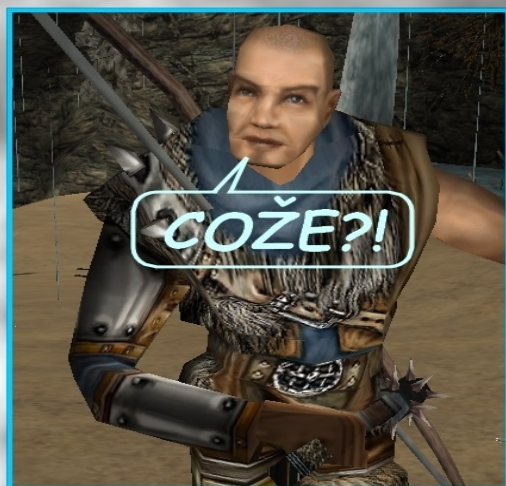
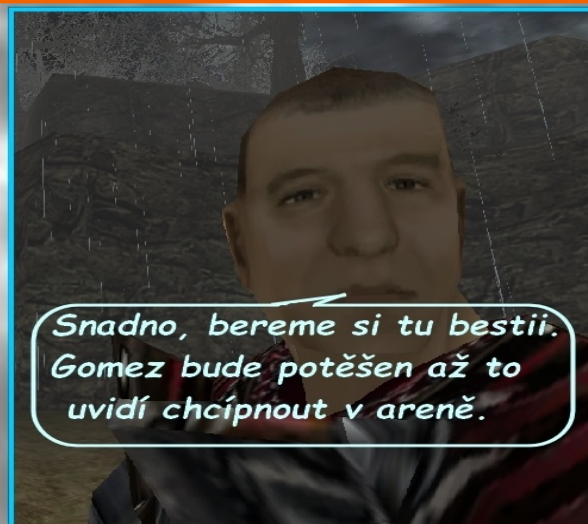

POKRAČOVÁNÍ
PŘÍŠTĚ

:)

SHRNUTÍ ZA DUBEN

by Koláč

Mesiac nám uplynul ako voda a hlási sa vám opäť váš moderátor Koláč pri ďalšom zhrnutí! Posledne sme okrem sumáru za posledný rok hovorili aj o zatmení či o tom ako som stretol modelky v nákupnom centre, no tentokrát to bude patriť najmä moddingu a MS 2015 v ľadovom hokeji! Pustite dobrú hudbu, a nadvihnite opony, Koláč je späť a s ním aj ďalšie zhrnutie!

No a začneme moddingom, v ktorom nie som až tak moc doma, ale keďže vždy to najťažšie si dávam na začiatok, ani dneska nespravím výnimku. Darkenius po dlhšej odmlke vydal demo k jeho dlho-pripravovanej modifikácii, ktorá nesie názov Nemesis. Tá hovorí o bývalom banditovi Rabusovi, ktorého po dolapení šupnú makať do dolov spolu s ďalšími jeho kumpánmi, ktorý prídu do tej najnevhodnejšej možnej situácie - škreti sa po porušení mierovej dohody s morrami (ľuďmi) chystajú na inváziu spolu s dolnými červami a nemŕtvymi. Potom čo hlavnú prístupovú bránu do dolu uzavru, postupne ubýva jedla a kopáčom ostáva len to posledné a to nájsť cestu von. Či sa im to podarí a aké

sú vaše pocity z tohto diela, nám po odohratí demoverzie môžete napísať ku komentárom na DFF do príslušného topicu - Darkeniusovej Modding Factory kde si aj demo verziu môžete zaopatriť, pre tých lenivejších tu je priamy link: <http://darkforests.info/forum/viewtopic.php?f=293&t=2305> (Ten názov čo má konkrétny topic neschvaľujem až tak, že som ho ani nemohol napísať, sorry Dark :troll:)

Okrem toho sa nám ozval aj pre nás celkom neznámi užívateľ glgoth, ktorý priniesol celkom zaujímavú ukážku z jeho modifikácie Gothic: Witcher Slayer. Toto minútu a 29 sekúnd trvajúce video ukazuje príbeh o celkom novom svete, kde bude vašou úlohou zabíjať príšery tzv. Witcheri. Video aj s mnohými zaujímavými a zodpovedanými otázkami pod ním môžete nájsť tu: https://www.youtube.com/watch?v=2nh_dLjlldo

No a ešte zo sveta moddingu akurát toľko, že DM sú stále aktívny a zaučujú náš najnovší móderský objav Borisa do brandže, čo môžeme neustále vidieť v mnohých topicoch ako napr. Tvorba

módu v Gothic Editing.

General discussion je pomerne mŕtva, posledne sme riešili mojich lektorov a to že Kaiser tak ako väčšina by za nich 35euro na jeden týždeň nedal, ale keď si to tak vezmeme pre nás bola skvelá zábava. Spočiatku sme mysleli, že to budú starší ujo via čo nám budú dávať projekty a budú sa nás pýtať aká tu bola situácia po vojne, keďže si nás dosť často mýlia so Slovinskom... Nakoniec, ale boli toľálne super. Jeden dokonca mal zo Slovenska starého otca a je hokejový brankár, druhý mal zase Frajerku z rovnakého gymnázia do akého chodím ja. :troll: No okrem mnohých zaujímavých úloh ako vymýšľania našej Evil Company, vlastnej Filmovej scény, alibi na to kde sme boli počas vraždy, ktorá sa odohrala pri našej škole či vymýšľania nášho special housu (náš s kamarátom bol na Mount Evereste a mali sme vlastný Wimbledon a miestnosť zo záchodmi o veľkosti Futbalového ihriska :troll:) sme si s nimi aj zmerali sily vo Florbale. Bolo to Fakt pretty cool a okrem toho sme sa dozvedeli veľa nových zaujímavostí o ich štátoch v USA a tiež sme zistili to, že aj Američania môžu byť tiež Fakt v pohode ľudia a i cez množstvo FastFoodov športovo založený.

Tak to sme trochu moc odbehli od interného Fóra, takže aby som zbehol naspäť, nedávno sme tu mali niekoľko ohlasov od našej Gothicz.netovskej strany.

Samozrejme i cez to, že vzťahy medzi oboma Fórami sú asi také napäté ako medzi tie medzi Barošom a českým Futbalovým zväzom, sme za tieto komentý radi a pozdravujeme aj Vojtu s DasaDekom, ktorých kritika ale aj správne a celkom povzbudivé postrehy nám pomáhajú sa neustále zlepšovať! No a keďže si tiež všimli naše časté pošťuky k nemecky hovoriacej skupine druidov, tak ich aj tentokrát pozdravujeme a upozorňujeme, že ľudia s vyšším IQ by podobné veci mali brať s nadhľadom.

No a čo som trochu naznačil tým Florbalom a Barošom, ďalším topicom bude náš OT: Sport. Ten bude pochopiteľne najbližšie dva týždne patriť MS 2015 v ľadovom hokeji, ktoré sa odohrajú po druhýkrát v pražskej O2 aréne a ostravskej ČEZ aréne. Posledné MS 2004 v Čechách lámali rekordy návštevnosti na štadiónoch a keďže ich prvenstvo zrušili až minulý rok Bielorusi, Česi si pochopiteľne chcú vziať návštevnícky titul naspäť a to už tento rok. To sa im aj podľa všetkého podarí napr. na prvé štyri 1.májové (květnové) zápasy bude toľálne vypredané! Česko otvára šampionát podobne ako Slovensko so severským súperom a to Švédskom, ktorému má čo vracať za minuloročnú prehru 3:0 z boja o bronz, Slovensko si zmeria sily o deň neskôr na 2.mája s Dánskom. Dúfajme, že šampionát sa bude niesť v bratskom znamení a že obe,

prakticky domáce krajiny tieto MS dotiahnu do úspešného konca, hoci pochopiteľne väčší tlak je na usporiadateľskej krajiny spoza rieky Morava.

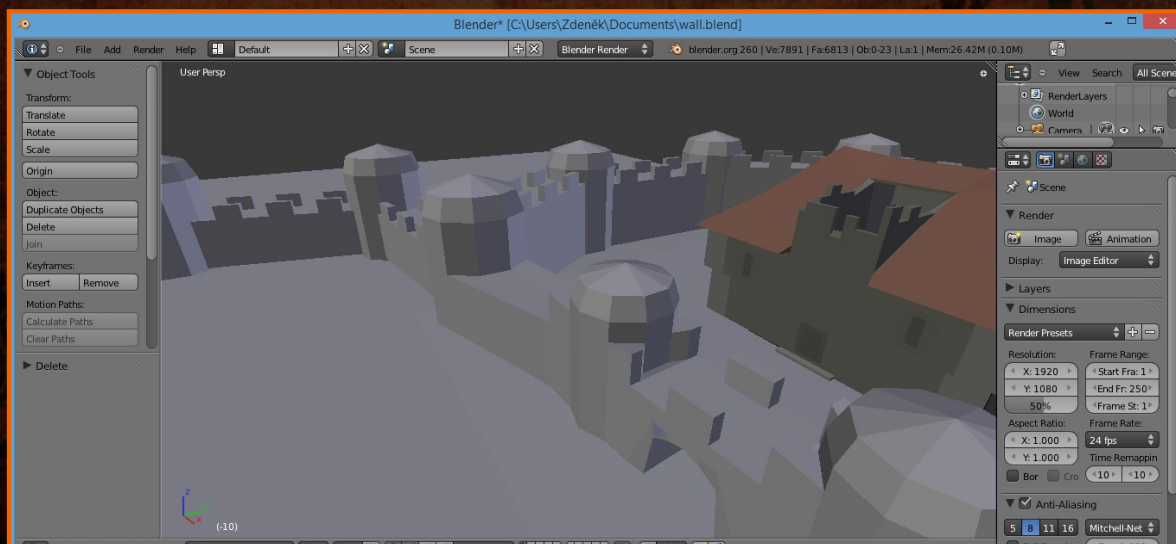
Kaiserov komiks Sněh bude pokračovať aj v tomto vydaní DFF Times, okrem toho sa od neho môžete tešiť aj na rozhovor s Hurom, ktorý som pre istú pracovnú vyťaženosť odložil a tak sa ho ujal môj bláznivejší kolega. Ten už od 14. vydania bude pravidelne vydávať aj ďalší komiks, opäť z prostredia G1 a tentokrát o rudobaronovi a vodcovi starého tábora, starom dobrom tyranovi Gomezovi. Komiks nesie názov Goméz-Pán Kolónie. Okrem toho ten samý mimoriadne aktívny člen obnovil starú rubriku Monstrum Měsíce, takže sa máte na čo tešiť, keďže uvidíme zaujímavý a stručný opis Močiarového Žraloka. No a tiež uvidíme nejaké tie recenzie na módy, knihy a hry, plus Darkeniusovu finálnu podobu jeho poviedky Bunkr, ktorá opisuje okrem iného aj jeho zážitky z detstva.

Oh skoro by som zabudol, v dnešnom vydaní (v poradí už 13. pravidelnom čísle) uvidíme aj dielo nášho najnovšieho člena Turdiona. Ten po množstve jeho vtipných opisoch jeho neuveriteľného módu, nám okamžite po vstupe do DFF Times redakcie ukázal, že vie okrem veľkých slov ukázať aj skutky a to celkom naplno, keďže jeho rozsiahla poviedka, ktorej sme dali príznačný názov Turdionova kontroverzná poviedka. Hádam sa vám aj cez jej opovážlivosť bude pozdávať a obľúbite si ju.

Nuž to bude pre dnešok zrejme všetko, Koláč sa snaží prispôbiť rýchlym a stručnejším zhrnutiam od Kaisera, i keď ako vidíte nie vždycky mi to vyjde.

Tak Slnko nám pekne svieti a sme všetci zvedaví, či to potom bláznivom veľkonočnom počasí bude už natrvalo. Užite si čas plný lásky, hádam sa vám zhrnutie páčilo a že nám ostanete verní aj naďalej! Ja sa s vami lúčim, uvidíme sa o mesiac ak ma dovtedy niekam nepošlú za prejedenie sa koláčmi.

S pozdravom Koláč!H

TEAM FORTRESS 2

by Vaana

Vážení čtenáři, dnes bych vám chtěl povědět o hře Team Fortress 2. Je to už déle, co Team Fortress 2 vyšel (přesněji v roce 2007), ale hra je i po té době pořád zábavná. Jak pak by nebyla,

když autoři neustále přidávají nové a nové updaty. Jsou 2 týmy, červení a modří. Ve hře je 9 herních tříd: Scout, Soldier, Pyro, Demoman, Heavy, Engineer, Medic, Sniper a Spy.

Scout

Scout pochází z Bostonu. Jeho zbraně jsou: baseballová pálka, pistole a brokovnice. Je to nejrychlejší třída, všechno dělá 2x rychleji a proto se hodí na: zabírání kontrolního bodu, posouvání vozíku, krádež kufríku apod.

Soldier

Soldier je Americký patriot. Jeho zbraně jsou: raketomet, brokovnice, lopata. Se svým raketometem se dokáže dostat i na místa, kam se jiné herní třídy nedostanou. Hodí se především pro útok.

Pyro

Pyro pochází ... no nikdo vlastně neví odkud pyro pochází nebo co je zač. Jeho zbraně jsou: plamenomet, brokovnice a sekera. Díky svému plamenometu, který může i odfukovat, se hodí jako obrana proti soldierům (protože rakety může poslat zpět). Hodí se jako útočník, jelikož prostě dostat plamenometem do zad není jen taková věc, ze které bude někdo hned Fiť.

Demoman

Demoman pochází ze Skotska. Jeho zbraně jsou: granátomet, odpalovač lepicích se bomb (stickybomb launcher) a láhev. Podobně jako Soldier, se díky stickybombám dokáže dostat na vysoká, a pro jiné třídy, nedostupná místa. Hodí se na obranu.

Heavy

Heavy pochází z Ruska. Jeho zbraně jsou: kulomet (minigun), brokovnice a pěsti. S medicem je nezastavitelný. Hodí se na obranu i útok.

Engineer

Engineer pochází z Texasu. Jeho zbraně jsou: brokovnice, pistole a Francouzský klíč. Dokáže postavit: dispenser, sentry a teleporter. Dispenser léčí spoluhráče a dává engineerovi kov. Sentry střílí po nepřítelích. Teleporter teleportuje postavy z bodu A do bodu B. Ná zákeřných místech jako rohy je těžký porazit. Engineer se hodí na obranu.

Medic

Medic pochází z Německa. Jeho zbraně jsou: injekční zbraň, léčící zbraň a pila na kosti. Jeho vlastnost je neomezeně léčit ostatní spoluhráče a proto je váženým členem týmu. Medic je podpůrná postava.

Sniper

Sniper pochází z Austrálie. Jeho zbraně jsou: sniperka, samopal a mačeta. Dokáže snadno zabít nepřítele i na tu největší vzdálenost. Sniper je podpůrná postava.

Spy

Spy pochází z Francie. Jeho zbraně jsou: revolver, nůž a PDA. Jeho největší výhoda je, že se může zezadu připlížit k lidem a jednou ranou je zabít a také se může na určitou dobu zneviditelnit. Spy je podpůrná postava.

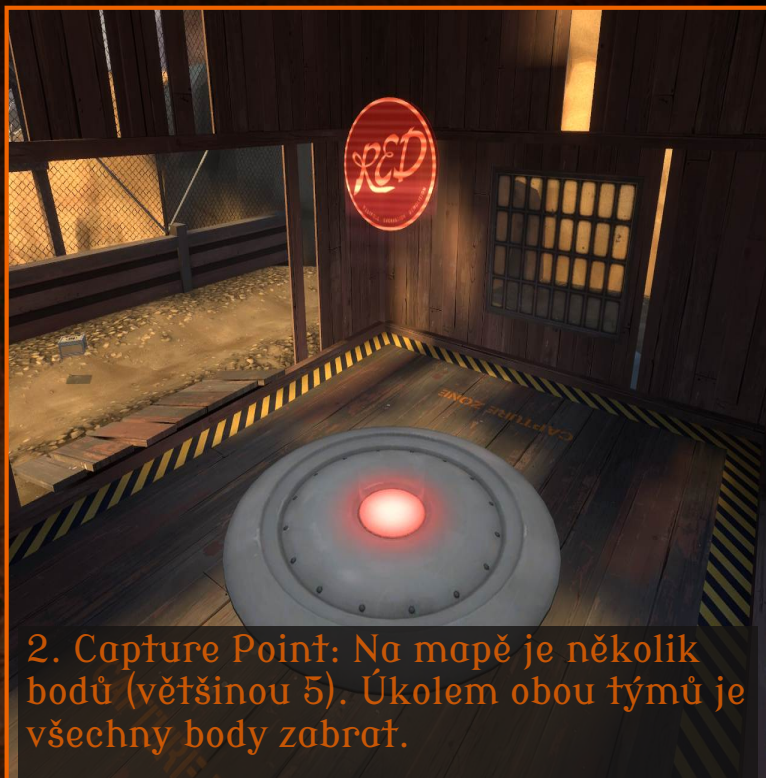
Nejhranější módy jsou:

CTF neboli Capture the Flag se v TF2 jmenuje Capture the intelligence (já tomu říkám hra na kuříky): Jednoduše jde o to, že jeden tým musí ukrást tomu druhému kufr.

2. Capture Point: Na mapě je několik bodů (většinou 5). Úkolem obou týmů je všechny body zabrat.

3. Mann vs. Machine (co-op): Tým lidí musí přežít hordy robotů.

4. Payload: Modrý tým musí dotlačit bombu do základny červeného týmu. Červený tým musí ubraňovat.

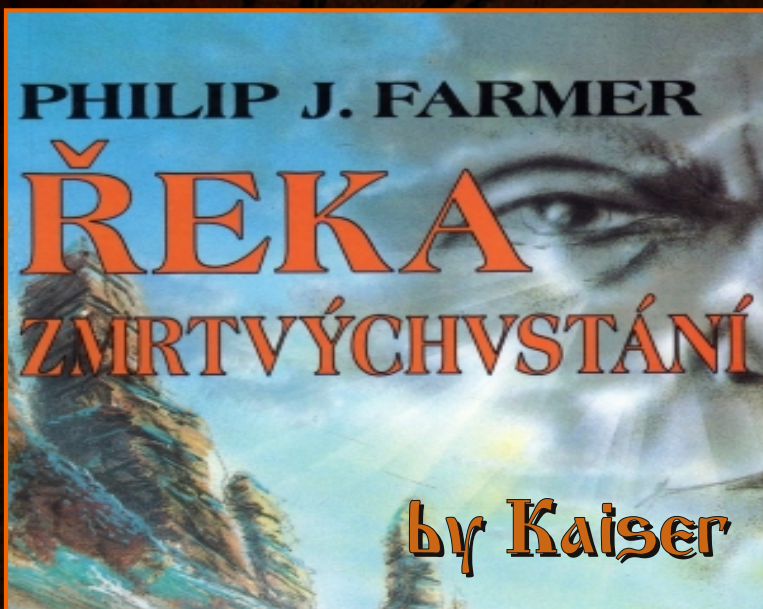
TF2 doporučuji hrát s přáteli, protože s přáteli je to daleko větší zábava než hrát sám. Jedna z největších výhod je, že hra běží na Source engine, který je vytvořený pro hru Half-Life 2 a ten vyšel před 10 lety (2004). Pravda je, že je

updatovaný, ale i přesto jsou požadavky stejné (kromě místa na disku) jako u HL2. Hru můžete získat zadarmo online ve službě Steam.

<http://store.steampowered.com/app/440/>.

Napadlo vás někdy, co se stane po vaší smrti? Uvažujete zda-li tam bude věčný ráj nebo nic? A co když je skutečnost úplně jiná? Pokud jste se někdy takovou otázkou zabývali, pak je kniha Řeka zmrtevýchvstání (a také další pokračování) to pravé pro vás!

Toto sci-Fi Fantasy počteníčko, má na svědomí americký autor, jemuž podobný styl psaní, v němž rozpitvával lidskou psychiku není rozhodně cizí!

Řeka zmrtevýchvstání začíná probuzením hlavního hrdiny knihy - Richarda Burtona - ano, ten cestovatel, který krátce před tím zemřel, v jakémsi podivném místě, kde však nestráví dlouhý čas a už se ocitne poblíž velké řeky na zelené pláni. Není tam sám, kolem sebe má stovky dalších lidí. Všichni jsou samozřejmě zmaření. Všichni jsou také znovu mladí, bez ohledu na věk, ve kterém zemřeli a co je nejzajímavější - ne všichni jsou ze stejné doby. A tak tu máme naše

současníky, účastníky světových válek, ale i středověké človičky, ba i muže z pravěku.

Všichni tak musejí společně žít v novém světě, kde na první pohled nemají žádnou povinnost, jídlo dostávají v podobě podivných nádob, které se sami plní. Všichni jsou zdraví, plní sil. Zdálo by se, že jedinou činností se stane věčné válení se, sex a hodování. Ba ne, lidé jsou složitější a vraždy, zotročování, znásilnění a vlastně všechny hrůzy, které se děli v předchozím životě, jsou brzy i tady.

Nicméně jak to všechno zapadne do světa, kde vlastně není ani smrt? K čemu to vlastně je? Kdo je za něco takového odpovědný? Bůh? Lidé? Někdo jiný?

A přesně takové otázky si klade náš hrdina - Burton. Proto se svými společníky staví loď a vyráží proti proudu řeky přijít záhadám na kloub!

Ovšem jeho putování nebude tak jednoduché, cestu mu znepříjemní jak lidské zrůdy, tak i ti normální a nakonec i oni tajemní za oponou...

ZÁVĚREM, je tato kniha a nejspíše i její pokračování opravdu skvělým čtením, které navíc vychválil i náročný Aeternitas, který ji též doporučil. Sice pozdější díly údajně ztrácejí šťávu, ale nudit se nebudete!

Inu - NEZBÝVÁ NEŽ DOPORUČIT!!!H

BUNKR 4. ČÁST

by Darkenius

Bunkr, ve kterém jsme se s Anetou a vlkem schovali.

Řekl jsem bezdomovci, že už musím jít, ale on mě neustále pobízel, abych zůstal, že mi toho ještě musí hodně povykládat. Pak najednou vstal, předběhl mě, přivřel pancéřové dveře a zdůraznil, že nikam nepůjdu. V jeho černých očích jsem viděl zlo. Chtěl mi něco provést, cítil jsem to. Určitě mě chce zabít nebo vykuchat, říkal jsem si pro sebe. Tak jsem ještě chvíli u něj zůstal a poslouchal jeho historky, jenže jsem byl tak unavený, až jsem zíral do plamene ohně a usínal. Pak na mě zavolal, jestli spím a já dělал, že nereaguji, tak si lehl na svou špinavou matraci a usnul.

Čekal jsem, až zaspí. Poznal

jsem to, jakmile začal chrápat. Pomalu jsem vstal a po špičkách šel k pancéřovým dveřím. Nebylo snadné je otevřít bez hluku, protože byly rezavé a vrzaly. Naštěstí Ulrich spal tvrdě a tak ho to nevzbudilo.

Kráčel jsem po štěrk, až to chroupalo a škvírou od poklopu jsem se vytáhnul nahoru, pak jsem poklop zavřel. Běžel jsem temnou chodbou a hledal po kapsách svítidlo, až jsem se praštil do hlavy o zed'. Já hlupák jsem tam to svítidlo zapomněl. A tak jsem nechtěl riskovat a vracet se tam.

Klopýtal jsem po schodech nahoru, až jsem spatřil měsíční světlo a stromy okolo. Byl jsem konečně venku z toho bunkru, ale

byla tma, jak v pytli. Slyšel jsem dokonce vyťí vlků. To zrovna nebývá v Bořím lese zvykem. Porozhlížel jsem se kolem a byl neustále ve střehu. Co když mě nějaký ten vlk ucítí a zaútočí na mě? Co budu dělat? Tyto otázky mi tkvěly v hlavě. Brodil jsem se houštinami a keři doufajíc, že najdu asfaltovou silnici, ale ta byla od cesty ještě dost daleko. Mě to ale připadalo, že už tam skoro jsem.

Najednou jsem slyšel vrčení a já věděl, že mám trable. Začal jsem běžet, co mi nohy stačily. Za sebou jsem slyšel neustále štěkání. Srdce mi rychle tlučelo a šlo mi o život. Začal jsem dělat velké kroky a najednou jsem klopýtnul a spadl do příkopu.

Najednou štěkání přestalo a bylo ticho. Popadával jsem dech a nehýbal jsem se. Ucítíl jsem, že mě bolí kotník. Zřejmě jsem si ho vymknul, ale nevím to jistě. Zkoušel jsem vstát, ale nešlo to. Najednou mě něco chytl za rukáv a já se lekl. Než jsem stačil zareagovat, tak mě to vytáhlo z příkopu a já zjistil, že to je vlk. Už jsem se začal pomalu loučit se životem a čekal jsem, kam mě kousne jako první. Bude to ruka, noha nebo dokonce krk? Zavřel jsem oči a čekal na smrt. Vlk mě ale překvapil, začal mě olizovat po tváři. To mě přimělo si sednout a koukat mu do jeho rozjasněných očí. Vypadal nevinně a chtěl si hrát. Nakonec jsem si řekl, že nebude tak nebezpečný, jak vypadá. Pohladil jsem ho a začal jsem hledat nějaké

jídlo v batohu. Zbyl mi tam kus rohlíku, který jsem nedojedl, tak jsem ho dal vlkovi. Ten ho snědl na jedno sousto.

Potom jsem vstal a pokračoval jsem dál v cestě. Vlk mě následoval. Dost jsem kulhal, takže to s nohou bylo nakonec vážnější než jsem si myslel, ale zvládal jsem to. Hlavou se mi promítaly myšlenky na Ulricha a na to, co všechno bylo v tom bunkru. Jedno mi však bylo jasné. Nikdy se tam už nevrátím. I kdyby tam chtěli jít znova mí přátelé. Nechci riskovat, až si tam na mě ten bezdomovec počíhá a zamorduje mne.

Konečně jsem se dostal na rozcestí, kde jedna strana cesty vedla hlouběji do lesa a druhá strana k asfaltové silnici. Už jsem šel pomalu k silnici, když najednou vlk zaštěkal a běžel někam do lesa. Zřejmě něco vycítil, jen se doufal, že ne toho bezdomovce. Mě nezbývalo než vlka následovat. Vlk hledal stopu, až mě zavedl hluboko do hustého křoví. Za ním začal podivně pískat a já tam spatřil ležet osobu, která nejevila známky života.

Byla to holka zhruba v mém věku a zřejmě byla na nějaké noční procházce, ale moc jsem tomu nevěřil. Měla na sobě spoustu modřin, jako kdyby jí někdo umlátil k smrti. První, co mě napadlo, bylo vyzkoušet první pomoc. Rychle jsem musel povzpomínat, jak jsme se to učili ve škole a šel jsem na to.

Začal jsem nejprve stabilní

polohou, pak dýcháním z úst do úst a nakonec masáží srdce. Ani jedno nezabralo. Nevěděl jsem, co dál dělat. Vlk tam jen bezbranně seděl a koukal na ni smutnýma očima. Kdybych měl po ruce mobil, už bych volal záchranku, jenže jsem na něj tenkrát ještě neměl peníze. Netušil jsem ani, jak dlouho je mrtvá, ale tipoval bych, že dost dlouho.

Rozhodl jsem se to nevzdát a oživit ji za každou cenu. Věděl jsem, že to nemá smysl, ale věřil jsem na zázrak. Začal jsem ji bez váhání bušit do hrudníku a volal na ni probud' se, jako z nějakého akčního filmu. Najednou se holka nadechla a začala odkašlávat. Dokázal jsem to. Přivedl jsem ji zpět k životu.

Ptal jsem se jí, co se stalo, ale nebyla schopna odpovědět. Sotva popadala dech. Jen se zlekla vlka a já ji uklidnil, že nekouše a je hodný. Pak mi odpověděla, že jela z večírku s kamarády autem domů a po cestě ji bývalý přítel vyhodil z auta a doťáhl ji do lesa, kde ji surově zmlátil, plivl na ni a odešel. Pak se jí udělalo zle a zkolabovala. Bohužel nikdo nebyl na blízku, kdo by jí včas pomohl, tak zemřela. Jakmile dokončila svůj příběh, tak se rozbřečela. Nechápala, proč ji ten dotyčný zmlátil. Chtěl jsem zavolat policii, jenže její ex jí rozdupal mobil. Tak mi nezbývalo než ji vzít s sebou na cestu k silnici.

Ta holka si všimla, že kulhám a trochu se pousmála, když jsem ji vtipně povykládal, jak jsem utíkal před vlkem a žuchnul sebou do

příkopu. Pak na mě znovu padla ta myšlenka na bunkr a toho bezdomovce. Rozhodl jsem se jí o tom zmínit.

Zpočátku mi nevěřila a myslela si, že si vymýšlím, ale byla to pravda. Ještě doteď jsem cítil pach té jeho cigarety, kterou si rád pokuřoval.

Čím víc jsem si myslel, že se blížíme k silnici, tím víc jsme se od ní ve skutečnosti oddalovali, až jsme narazili na další křižovatku a já nevěděl, kudy dál. O to překvapenější jsem byl, když jsem spatřil další bunkr. Jenže tenhle ten neměl vchod ani dveře, jen víko, kterým se dá protáhnout dovnitř. Byl dokonce v maskáčových barvách. Holku napadlo, ať přespíme uvnitř, ale já jsem nesouhlasil a raději bych spal venku, protože už jsem byl zvyklý od toho průšvihů s mou partou. Jak myslíš, řekla a protáhla se víkem dovnitř.

Holka hlásila, že uvnitř nikdo není, jen jsou tam zavřené pancéřové dveře. Ihned jsem si vzpomněl na ty druhé pancéřové dveře, za kterými byl Ulrich. Pobízel jsem ji, ať odtamtud vypadne, že za dveřmi na ni číhá ten bezdomovec, ale to byla jen moje paranoia.

Nakonec mě dostala dovnitř, protože venku byla zima a vlk šel už taky do bunkru. Uvnitř to nebylo o moc lepší, protože beton dost chladil a byla tam tma. Nemohli jsme vůbec spát. Ale měli jsme

alespon jistotu bezpečí, protože venku jistě pobíhali hladoví vlci, divočáci a už nevím, co ještě.

Celou noc jsem si s holkou povídal o všem možném. Dokonce mi prozradila i své jméno. Jmenovala se Aneta a byla to blondýna. Měla na sobě mikinu a poťrhané džíny. Vlk se kolem ní lísal a mě úplně ignoroval. Bylo mi jasné, proč.

Začalo pomalu svítat a vylezli jsme z bunkru. Už se to tam nedalo vydržet. Nyní jsem viděl tu holku v plné parádě a ona mě taky. Zíral jsem jí do očí a v tom se zeptala, nejsi ty voják? Pousmál jsem se a odpověděl, že ano.

Šli jsme po cestě, od které jsme přišli k bunkru směrem rovně, až jsme došli na Pohansko. Tam jsem to už poznával. Často jsme tam měli se školou exkurzi. Došli jsme až k jezeru, kde si Aneta opláchla pohmožděný obličej. Vlk už netrpělivě chlemtal vodu a já si přilil trochu té vody do Flašky, ať mám co pít, i když ta voda byla jistě plná sinic a dalšího svinstva. Za chvíli se vypařil a mě bylo jasné, že už s námi nechce jít. Viděl jsem ho tedy naposled.

Po cestě od Pohanska jsem vyprávěl Anetě o těch týpí pravěkých lidí, kteří tu kdysi dávno žili. Moc jí to ale nezajímalo. Byla stále myšlenkami v jejích osobních problémech s jejím ex. Chtěla se dostat domů za každou cenu a tak trochu spěchala, až jsem jí nestačil. U odbočky na mě počkala, až jsem

se s bolavým kotníkem dobelhal k ní. Už jsem pomalu začal vidět domy a to bylo znamení, že se blížíme k Bratislavské ulici. Naproti nám se tyčila Firma Gumotex.

Kolem projížděly auta a Aneta dělala stopařku, potřebovala rychle odjet do Podivína. Jeden řidič jí okamžitě zastavil a zavezl, kam potřebuje. Nestačila se pořádně ani se mnou rozloučit. Doufám, že mi někdy ten dluh za záchranu splatí, jak slíbila.

Dokulhával jsem se pomalu domů. Měl jsem to ještě dva kilometry. Po cestě jsem potkal bratrance Lád'u a Kubu a ti se hned vyptávali, co se mi přihodilo. Já jen odpověděl, ani se neptejte, a šel dál. Oni mě samozřejmě následovali, protože to chtěli za každou cenu vědět, tak jsem jim zalhal, že jsem se byl projít k Pohansku a zase zpátky a po cestě mě chytlá noha. Konečně jsem se dostal domů, kde jsem se zotavoval od bolavého kotníku. Naštěstí nebyl vymknutý, jak jsem si ze začátku myslel.

Uplynulo několik týdnů a znovu jsem byl v maskáčích se svými přáteli. První věc, kterou chtěl kapitán John slyšet bylo, co se mi tam u toho bunkru v lese přihodilo. Nechtěl jsem mu to říct, ale on mi začal vyhrožovat, že mi strhne body a degraduje mě, pokud mu to neřeknu. Tak nakonec jsem mu to chtěl nechtěl říct musel. Nechtěl jsem být znova vojínem. Pověděl jsem jim všechno. Ani jeden z nich mi nevěřil a kroutil nad tím hlavou.

Pak se mě John zeptal, kde jsem nechal svítilno. Odpověděl jsem, že u toho bunkru. A hádejte, co mi přikázal. Abych se tam pro ni vrátil. Neměl jsem na vybranou, musel jsem.

Tentokrát jsem se držel vzadu a bědoval si, že to nedopadne dobře, zatímco ostatní si vesele pískali a šli za sebou, jak tři čuníci. Slunce nad nimi pražilo a silnice byla rozpálená jako nikdy předtím. Dokonce jsem už dlouhou hodinu neviděl kolem projíždět žádné auto. Už jsme dokonce minuli FosFu, koleje a šli jsme po dlouhé trase směrem k Markovému bunkru, jenže jsme to odbočili stezkou přímo do lesa, která vedla nejbližší k tomu bunkru bezdomovce.

Tam jsme si odložili věci a šli jsme prozkoumat vnitřek bunkru. Matěj s Lukášem zůstali venku, kdežto já, Baz a John jsme šli dovnitř.

Prolezli jsme poklopem do tunelu se štěrskem a na konci něj posvítí John na pancéřované dveře. Polkl jsem a připravoval se k útěku, protože jsem tušil, co je za nimi. Oni ne. Pomalu se opřeli o dveře a tahali za kliku ze všech sil, až se jim povedlo ty dveře otevřít. Vrzaly stejně jako minule. Za nimi však nebylo nic!

Jak je to možné, říkal jsem si. Byl jsem v šoku. Chodba byla celá zasypaná štěrskem a trvalo by snad věky než by to dělníci s lopatami vykopali. Nicméně Baz tam našel moje svítilno, které bylo ještě

provozuschopné. Takže se mi to všechno jenom zdálo, ale bylo to tak intenzivní jako bych to opravdu zažil. Byl to příběh jako z Věřte nevěřte.

Zklamán jsem vylezl z bunkru. Lukáš s Matějem se nedočkavě vyptávali, co jsme našli, ale napětí z nich opadlo hned, jakmile zjistili, že nic. John s Bazem si udělali pak přestávku, aby se šli vymočit. Ve skutečnosti se ale byli poradit o tom, že na tento bunkr už nikdy nevstoupíme. Ne, že by se jim nechtělo, ale proto, že jej nepovažují za vhodné místo k přenocování. Pak jsme odcházeli a já se ještě jednou otočil, abych se podíval na tento podivný bunkr plný záhadných tajemství, které ukrývá hluboko ve svém štěrku. V hloubi duše jsem cítil, že jsem k němu nějak propojený a až nastane můj čas, tak se k němu vrátím a možná znovu potkám toho vlka, který mě vytáhnul z příkopu nebo tu holku Anetu, které jsem zachránil život. Kdo ví. Hlavně ne toho Ulricha. Toho už nikdy potkat nechci.

Záhadné pancéřové dveře, za kterými žil Ulrich.

KONEC

KONEČNÉ ŘEŠENÍ TEMNO-MÁGOVSKÉ OTÁZKY

by Turdion

Autor by chtěl nejdříve říct, že všechny postavy v povídce jsou smyšlené a jakákoliv podobnost realitě je čistě ale opravdu jen čistě a pouze a jen náhodná.

Turdion:

Venku hustě sněžilo. Lítaly takové ty huťné vločky. Ulice i domy byly pokryté tlustou vrstvou sněhu. Byl jsem na cestě několik hodin v dlouhé limuzíně. Jak jsem pozoroval venkovní okolí, uvědomil jsem si, že Kdyžské jezero a jeho okolí jsou opravdu krásná oblast. Vodní hladina se třpytila, jakoby byla pokryta tisíci diamanty.

Přede mnou byl ale už ne tak poetický úkol. Měl jsem se účastnit konference, na které bylo třeba konečně vyřešit otázku Temných mágů. Bylo 20. ledna 2042. Válka byla dávno za námi, ale pořád se mezi námi slušnými obyvateli vyskytovali ti nenávidění mágové. Nikdo je neměl rád, vlastně to byla taková spodina, ke které jsem taky chvilku patřil. To už bylo naštěstí za mnou. Jak se ale těch odporných lidí zbavit?

Rozhlas to hlásil každý den. Temní mágové nebyli ani lidé, byli to víc zvířata, která se jen snažila chovat jako lidé, ale vůbec se jim to nedařilo. Každý den jsem slyšel o vraždách a loupežích, co všechno spáchali před válkou i po ní. Naštěstí náš velký vůdce El Kapitán rozdrtil jejich odpor a nechal většinu z nich zavřít do

uzavřených oblastí. Mnoho se o nich nevědělo, jen to, že tam museli pracovat každý den, což většina z nich přijala s nevůlí a s leností svou vlastní. Na výběr ovšem neměli.

Osobně jsem se s žádným Temno-mágem neseťkal. Všechno jsem znal jen z televize a rozhlasu. Naštěstí se policii a vojsku podařilo nás většiny mágů zbavit dřív, než nás nakazili svým vyšinutým myšlením a paranoiou. Říkalo se, že před válkou měli velký vliv a byli značně bohatí. Jejich peníze ovšem těžili z vykořisťování ostatní slušných obyvatel. Společnost měla velké štěstí v podobě našeho vůdce, že nás jejich útlaku a perversitě zbavil.

I tak ale ještě dnes byly oblasti, kde žilo mnoho Temných mágů. Jejich vůdci, hlavně proklínaný a nejpodlejší ze všech Aeternitas se zdržoval na neznámém místě. Občas nějaké jazyky tvrdily, že zemřel už před lety, když se snažil schovat do sklepa před četou našich skvělých vojáků. Temno-mágové si ale něco takového nechťeli připustit a tvrdili, že se skrývá někde v horách a vrátí se, jak přijde čas.

Pravdu nikdo neznal. Naše konference měla za úkol vyřešit Temno-mágovskou otázku jednou pro vždy. Bylo třeba svět zbavit té špíny a my měli tu čest a jedinečné poslání to uskutečnit.

Bylo krátce před polednem, když jsem dorazil do zámečku u Kdyžského jezera. Kolem bylo už velké množství limuzín, takže jsem

zcela určitě byl jeden z posledních. To poslední a nejlepší nakonec, ušklíbl jsem se, vylezl z limuzíny a pomalu kráčel hustým sněhem k hlavnímu vchodu.

Karl:

„Pánové, pánové, prosím o klid,“ zvolal jsem přes celý sál. Přítomni byly desítky členů Hnutí Gothia, převážně hlavní představitelé, pak armádní špičky a lidé z rozvědky a tajné policie. Na mě zbyl těžký úkol. Předsedať tomuto stádu.

Musím se přiznat, že mě to vůbec netěšilo. Mágové se řešili neustále, tak jsem nechápal, k čemu tato konference. Vůdce měl ale určitý smysl pro humor a znal velmi dobře můj názor na věc, takže mě pověřil, abych konferenci vedl právě já. Kdyby to bylo na mě, nechal byl všechny mágy postřílet. To bylo nejjednodušší a velmi humánní, protože bychom se té špíny zbavili jednou pro vždy.

Sál hučel desítkami hlasů a musel jsem několikrát udeřit kladívkem do stolu, aby se ti lidé utišili. Chvilku jsem čekal a pátral očima po svých kolezích. Znal jsem většinu z nich, i když někteří byli ze vzdálených končin Říše.

Venku neustále štěkal nějaký pes. To mě taky velmi iritovalo. Někdo by měl to psisko odstřelit, řekl jsem si pro sebe. Ti služebníci kolem nestíhali vůbec nic. Asi bylo třeba je poslat na převýchovu do

jednoho z našich skvělých táborů. Tam by se naučili sekat dobrotu a dělat pořádně svou práci.

Když se konečně sál utišil, jal jsem se slova, abych konferenci uvedl. Hovořit jsem uměl a hovořil jsem rád, takže to byla ta příjemnější část sjezdu.

Andrej:

Bylo to poprvé, co jsem se měl účastnit takové důležité konference. Byl jsem v poslední době znechucen politikou Říše. Vraždění ve velkém a v dobré věci. To hlásaly transparenty. Neměl jsem rád Temno-mágy, vlastně jsem je nesnášel, ale kruté zacházení, deportace, šikana a další podobné věci nebyly řešení. Tak trochu jsem doufal, že vůdce ví, co činí. Někdy jsem měl totiž dojem, že všichni skončíme v pekle. Pokud jsme už tam nebyli.

Když jsem viděl ty usměvavé tváře okolo, hrdé a naduté panáky, kteří v mnohém nebyly lepší než temno-mágové, bylo mi z toho úzko. Kam ten svět šel?

Konference začala. Karl, jeden z blízkých pobočníků vůdce, ji vedl. Nezaviděl jsem mu to. Ti lidé byli jak divoké stádo.

„Nejlepší by bylo je všechny pověsit,“ navrhoval baron Kořal.

„Jsou jich tisíce, někdy i milióny v každé zemi, barone,“ kroutil hlavou Karl.

„Ušetřilo by se tak za střelivo,“ ušklíbl se baron.

„A kdo pak za nás bude pracovat?“ namítl admirál Dolric. To se zrovna ozval člověk, co nikdy nepracoval, pomyslel jsem si, a nikdy ani nebude.

„Francie hlásí milión sto devadesát tisíc, Německo milión tři sta šedesát tisíc, Velká Británie ...“, vložil jsem se do toho.

„Pane Andreji,“ usmál se Karl a přerušil mě, „jsme si vědomi těch čísel. Smysl konference je najít konečné řešení, ne probírat počty.“

„V každém případě musí všichni zemřít,“ vložil své generál Jamusil, „čistota krve musí být zachována. Mágové przní naši rasu. Je třeba je vymýtit co nejdříve.“ Generál byl skutečně zanícený fanatik a nebylo s ním většinou rozumné řeči. Nevěděl jsem o nikom, kdo by ho měl rád.

„Nepochybně, pane generále,“ přikývl Karl, ale bylo na něm vidět, že generála zrovna nemusí. „Je třeba ještě vyřešit jednu záležitost. Přiveďte vězně!“

V místnosti se najednou udělalo úplné ticho. Všichni pohlédli ke vchodu. Několik vojáků tajné policie přivleklo dovnitř skupinku otrhaných lidí.

„Co to jsou za zvířata?“ neodpustil si baron Kořal.

Karl se jal představování. „Patří ke špičce Temných mágů,“ řekl, „Koláč, ten dříve patřil k nám, pak se podílel na tom jejich plátku. Takový bulvární časopis. Sice není přímo mág, ale je o to horší. Je

jejich spiklenec. Kaiser. Ano, ten Kaiser, nejbídnější, přezdívali ho kloboučník. Darkenius, rád si nechal říkat vládce světa nebo démon z pekla, ale naše tajná policie dostane každého. A konečně Richie, pravá ruka toho ďábla Aeternitase. Říkáme mu bičík.“

Všichni kolem se vulgárně smáli. Mágové byli zticha a bylo na nich vidět zoufalství a strach. Smrt byla blízko. Už po nich sápla pařát.

Richie:

Když nás vedli chodbou, pořád jsem měl naději. Naději, že brzo umřu. Nebylo proč žít. Vše bylo ztraceno. Celý projekt Temných mágů byl zničen. Hnutí zhatilo veškeré naděje. Nebylo vlastně ani proč žít. Ne že bych měl nějak na výběr.

Chovali se k nám jak ke zvířatům. Byly dny, kdy jsme nedostali nic k jídlu ani k pití. Pak zase občas jen zkaženou smradlavou stravu. Jindy nám dávali bahno a řvali na nás, žerte toto. To nebyl život. Chtělo se mi umřít, ale ani to nám nedovolili.

Proč vlastně žít? Proč být na tomto světě? Všechny důvody jsem už dávno zapomněl. A tak když na nás řvali nadávky, bili nás a mučili, šlo to všechno kolem mě. Byl jsem jen stín minulého člověka. Dobře, že se toho nedožil chudák Aeternitas. Srdce by mu prasklo žalem z toho, co se z nás mágů stalo.

Někteří tvrdili, že Aeternitas

žije, že jen odešel. Ano, to byla pravda. Nikdo ho neviděl zemřít, ale stejně odešel. Bylo klidně možné, že byl v nějakém zajateckém táboře, ale nevědělo se o něm. Poslední léta se totiž skrýval v anonymitě, takže ho lidé už tak moc neznali. Byl pro ně jako padlý bůh. Daleký, vzdálený a zvrácený.

Nevěřil jsem ale, že žije. A pokud přežil vlastní smrt, patrně zemřel někde jinde později. Většina mágů už byla na druhé straně a ten zbytek, co žil, nebo spíš živořil, už ke smrti neměl daleko. Brzy přijde den a na světě nebude jediný mág. Ale mě už to bude jedno. Můj duch odešel s Aeternitasem velmi dávno.

Kaiser:

Protlačili nás do místnosti. Něčím zezadu nás udeřili a už jsem letěl na tvrdou podlahu. Ty desítky tváří kolem, posměšné a opovrhující mi naháněly hrůzu. Tito lidé nebo spíš lidské zrůdy se rozhodli nás zničit, ponížit, zdecimovat. Věděl jsem, že Richie už to dávno vzdal. Pro něj to byla konečná. Jeho mysl byla už na půl cesty za Aeternitasem. Vlastně jsem mu záviděl, že to bral takto. Já se s tím nedokázal smířit a pochyboval jsem, že někdy dokážu.

Věděl jsem, že ta banda kolem to na mně pozná. Cítili to ze mě, jako já z nich cítil nenávisť a pohrdání. Ale to mi bylo jedno. Jednou je dostanu, všechny. Nezasloužili si nic jiného než smrt.

Dřív nebo později skončí v mých rukách. Nebo mě zabijí. Uvidíme, co přijde dřív.

Netušil jsem, proč jsme tady. Možná na nás chtěli dělat ty své zrůdné pokusy. Spousta mých kamarádů tak skončilo. Chudák Vaana. Pořád jsem nemohl z očí dostat ten jeho výraz, když mu řezali kusy kůže z těla. Prý kolik vydrží. A byli jemní, jak neustále opakovali. Vaana řval bolestí. Trvalo to hodiny. Celou dobu jsme byli nuceni stát před ním a dívat se. Když skončili, byl před námi podivný beztvary předmět, co pořád žil a dýchal. Ne ale dlouho.

Takovéto věci člověka změní. Nejsem si jist v co. Richie se uzavřel sám do sebe. On se taky nedokázal smířit s odchodem svého vzoru Aeternitase. Všem nám chyběl a všichni jsme věřili v pohádky, ale víra není to, co mění svět.

Věděl jsem, že toto rokování je pro Hnutí důležité. Bylo něčím výjimečné, jen jsem netušil čím. Trochu jsem se obával, že se to dřív nebo později dozvím a bylo mi jasné, že líbit se mi to rozhodně nebude.

Turdion:

Přišel jsem v pravý čas. Zrovna předvedli zajatce. Trochu mě přejel mráz po zádech, když jsem je spatřil. Znali mě všichni a věděli, co jsem udělal. Udělal jsem správnou věc, protože zradit Temno-mága byl chválihodný skutek, ale tak nějak jsem se před jejich zraky cítil

podivně. Asi to bylo tím jejich pachem. Páchli hrozně, tak jak všichni mágové páchnou. Už mi došlo, proč bylo nutné je oddělit od normálních slušných lidí.

Bylo to vlastně poprvé, co jsem je viděl od doby, co na ně začaly platit říšské zákony. Když jsem tajně vnikl do jejich řad, byli ještě všude rozlezlí a velmi bojovní. Teď ale už byli na konci sil. Stačilo je jen dorazit.

Richie, ta lidská zrůda, co se dívala do země. Už na to neměl mi pohlédnout do očí, bídák. Jak mě to hřálo u srdce ho takhle vidět. A ten Darkenius. Občas na mě pohlédl, ale pak se zase zdálo, že se dívá jinam. Poznal mě, ovšem. Nejradši bych ho přetáhl bičem. Před lety, když jsem ho znal lépe, tak na mě hrál, jak jsme přátelští a já ho ze srdce nenáviděl. V duchu jsem plánoval jeho smrt a teď se mi konečně podařilo je dostat tam, kde jsem chtěl.

Nechápal jsem, na co se čekalo. Stačilo tak málo a mágové ztratí ten poslední dech, co ještě měli. Jestli teda ještě vůbec nějaký měli.

A pak se mé oči setkali s očima Kaisera a já prostě musel uhnout. Proč vlastně? Ty jeho oči byly podivné. Jestli někdo má zemřít, tak Kaiser musí jít jako první. Strašil mě i ve snech. Ty jeho výlevy a psychopatické záchvaty. Co já si zkusil, když jsem byl v jejich řadách. Byl jsem rád, že je to za mnou, ale Kaiser mi nějak ustrnul v duši. Byl jako otravný temný hmyz,

co mi sál snad všechnu krev. Cítil jsem, jak mě nenávidí a v duchu proklíná.

Když jsem se zase na něj otočil, díval se jinam. Možná jsem si to jen tak představoval. Možná to bylo jen v mé hlavě. Anebo byl Kaiser skutečný ďábel. Kde byla pravda jsem netušil a vlastně ani nechtěl vědět. V duchu jsem si ale přísahal, že Kaiser odtud živý neodejde. Ten tedy rozhodně ne.

Andrej:

Několik vojáků, patrně vyšších důstojníků, přišlo do místnosti a začali mlátit zajaté mágy. Ti se nebránili. Richie padl k zemi hned. Vůbec netušil, co se děje. Několik vojáku do něj kopalo a smáli se, ale on je podivně skučel.

Darkenius si obalil hlavu rukama a patrně doufal, že to brzo skončí. Dávali mu pořádně zabrat. Koláč vřeštěl úzkostí a snažil se uniknout, ale dva hromotluci ho chytili a dávali mu co proto. Slyšel jsem podivné zvuky, jak mu lámali žebra. Bylo to nechutné. Musel jsem se odvrátit.

Jen Kaiser se choval nějak podivně. Postavil se před své trýznitele, nastavil jim tvář a řekl skoro klidně: „Dejte si záležet!“ A záležet si skutečně dali.

Toto bití a mučení s mi hnusilo. Měl jsem pocit, že jsem z jiného světa. Lidé kolem se ale smáli a očividně jim to dělalo dobře. Bylo mi jasné, že mágy ubijí k smrti.

Neměl jsem problém se jich zbavit, ale rozhodně ne takto. Mohli jsme je zastřelit nebo pověsit, ale ubít k smrti?

Darkenius:

Bolest, bolest, bolest. Měl jsem pocit, jako padlý anděl. Chtěl jsem, aby zemřeli, aby je spálil pekelný oheň. Měl jsem vztek, hrozný vztek na všechny okolo. To nebyli lidé, to byly zrůdy. Takto se měl cítit démon z pekla? Ano, toto bylo skutečné peklo, ale nikdy jsem netušil, že to bude tak bolestivé.

Patrně mi něco zlomili. A nejen jednu věc. Ležel jsem na zemi a snažil se aspoň chránit hlavu. Věděl jsem, že brzo zemřu. Odpor? K čemu by to bylo? Ani jsem dobře neviděl. Před očima jsem měl podivné rudo-černé skvrny. Tak nějak jsem doufal, že to brzo skončí. Pořád nepřestávali. Skončí to vůbec někdy?

Kaiser:

Nenáviděl jsem je! Nenáviděl jsem je! Z srdce jsem je nenáviděl! Chtěl jsem je zabít, zničit, rozdrtit. Věděl jsem ale, že i kdybych udělal cokoli, dostali by mě. Byly jich desítky a kolem budovy jistě stovky. Nakládali mi, co se dalo, ale držel jsem se statečně.

Věděl jsem, že jsem teď jiný člověk. Hodně let uplynulo od doby, co jsme ještě v klidu a míru přicházeli na sjezdy Temných mágů. Tehda ještě s velkým Aeternitasem.

Od té doby se změnilo skoro vše, ale hlavně jsme se změnili my. Už jsem nebyl člověk co dřív. Cítil jsem v sobě oheň pekelný oheň, který sálal. Měl jsem trochu pocit, že mi to nějak vklíčil Aeternitas. Měl na lidi hluboký vliv. Bylo to až s podivem, jak ho respektovali a šli za ním. I proto se ho Hnutí snažilo najít a zničit.

Takže teď, když jsem dostával ránu za ránou, věděl jsem, že mi můžou zničit tělo, dokonce mě i zabít, ale nikdy mě nemohli dostat. Můj duch žhnul plamenem záště a cítil jsem, že tam někde hluboko v mém nitru je Aeternitas a stále přikládá do kotle.

Karl:

Nějak se mi to vymykalo. Vůdce nebude mít radost, když ty zrůdy ubijeme na místě. Chtěl je předvést před lid a ukázat jim, jak jsou prašivý a smradlaví. A umučit je tam. Vojáci tajné policie ale byli jak smyslu zabavení. Vlastně to ani nebyli moc lidé. Hnutí si do jejich řád vybíralo vymyté mozky, které dělaly přesně, co se jim řeklo a nic jim nebylo odporové. Měly ale občas temné chvíle, kdy jim prostě hráblo jako nyní.

Snažil jsem se to lynčování zastavit, ale nikdo už mě neposlouchal. Admirálové, generálové a další papaláši se přidávali k bití Temno-mágů. A všem to dělalo očividně radost. Koutkem oka jsem zahlédl

Turdiona, jak se stáhl ze sálu. Že by aspoň jeden z nich měl rozum? Nebo si šel možná odskočit.

Jamusil:

Jak sladké bylo mlátit ty špinavce, oh jaká rozkoš. Dával jsem jim, co to šlo. Skučeli, kroutili se, ale uhýbat už nemohli. Zabít co nejhorším způsobem. Vždy jsem si přál dostat do rukou špičky Temných mágů. Jen jsem ližoval, že ten nejhorší z nich Aeternitas mi unikl. Jednou ho ale stejně dostanu, pokud ještě žije. Vlastně jsem si přál, aby žil. Na mrtvole bych se tak vyřádit nemohl.

Hnutí zavádělo nové zákony. Odměny pro ty, kdo našli a přivedli policii na uprchlé Temno-mágy. Odměny byly vysoké a peníze se mi šikly. Kolik bylo za Aeternitase? I když rozhlas neustále hlásil, že je dávno po smrti, nevěřil jsem tomu. Hlásilo se hodně věcí a ne všechno byla pravda. Každý to věděl, ale nikdo se neodvážil nic říct.

Ať už tak nebo tak, dnešní den jsem si hodlal užít. A tak jsem kopal, bil, mlátil ležící těla přede mnou a bylo mi z toho velmi dobře.

Turdion:

Odešel jsem z haly. Už se na to nedalo dívat. Vydržím hodně, ale i já mám své hranice. Zevnitř sálu se ozýval nadšený řev a jásot. Z mágů už bylo jen okopávané krvavé maso. Nevěděl jsem, jestli žijí nebo už zemřeli, ale bylo mi jasné, že jsou

ve skutečném pekle.

Nesnášel jsem je, neměl jsem je rád, ale to bylo už příliš. Ti lidi tam uvnitř byla sadistická zvířata. Špičky Hnutí. Chyběl už jen El Kapitán. Toho jsem vlastně ani moc neznal. Člověk musel mít skutečně vysoké postavení nebo velké štěstí, aby se dostal do jeho blízkosti. Jestli to teda bylo vůbec štěstí. Veřejných akcí se účastnil jen zřídka a vlastně většinou jen na dálku vydával příkazy a zákony.

Prošel jsem halou a zamířil ven ze zámku. Potřeboval jsem čerstvý vzduch. Venku hustě sněžilo. Počasí sice bylo velmi chladné, ale byl tu klid a ticho. Cítil jsem se tu mnohem lépe. Hlasy ze sálu už sem skoro nedoléhaly.

Měl jsem chuť nastoupit do své limuzíny a zmizet, ale to jsem nemohl. Někdo by si to mohl nějak nešťastně vyložit a velmi jednoduše bych se sám mohl ocitnout na té podlaze v sálu. Postavení lidí v Říši se mnohdy velmi rychle měnilo a nebyli to jen mágové, kdo směřoval do oprátky.

Kaiser:

Smrt přicházela. Vítal jsem ji. Nebylo už kam utéct. Tak to bylo tedy konec? Teď se potkám s lidmi, co už odešli a dost možná i s Aeternitasem. Co vlastně bylo po smrti?

Ležel jsem na zemi a už ani se nehýbal. Nevím, jestli jsem vydával zvuky, ale už jsem byl jakoby na

jiném místě. Blížil jsem se nějakému krásnému místu, pryč z toho pokřiveného zlého světa.

Najednou přestali kopat. Moc velký rozdíl to nebyl. Jeden z nich, a netušil jsem kdo, se ke mně sklonil a zvedl mi hlavu. Jemně a s citem mi dal napít.

„Pij,“ zašeptal.

Že by slitování ze strany zrůd? Ten hlas už jsem někde slyšel. Nevěděl jsem kde a podívat se jaksi nešlo. Moje oči byly nateklé a viděl jsem nějak divně rudě.

Voda byla studená a chuťnala úžasně. Už dlouho jsem nic neměl v ústech, pokud nepočítám krev. Za to té jsem tam měl velmi často velké množství.

„Chuťná?“ řekl ten člověk.

Dělal si ze mě legraci? Byla to vůbec voda, co mi dával? Chuťnalo to skvěle, ale mohlo to být cokoli. Ve stavu, v jaké jsem byl, mi mohli dát napít cokoli a nepoznal bych rozdíl. Chtěl jsem něco říct, ať už to bylo cokoli, ale ústa jsem měl zmrzačená a dost možná i zlomenou čelist.

„Nevadí, nemusíš mluvit,“ poznamenal ten člověk.

Odkud jsem jen znal ten hlas? Vlastně to ani nebylo podstatné. Během chvilky ty zrůdy začnou opět do mě kopat a pak už asi přijde konečně konec.

Darkenius:

Plazil jsem se po zemi jak nějaká krysa. Stále do mě kopali,

ale já se musel dostat pryč. Smrt nepřicházela a bolest byla stále horší. Připadal jsem si jak housenka. Najednou jsem nahmatal něco slizkého. Netušil jsem, co to bylo. Takový zkrvavený měkký balík. Koláč, uvědomil jsem si podle zbytku oblečení. Nehýbal se, nedýchal patrně. Už to pro něj skončilo. Vlastně jsem mu záviděl.

Dál jsem se plazil po podlaze. Chvilku se zdálo, že mě ty zrůdy i nechají. Skandovaly hesla Hnutí a provolávali slávu svému vůdci. Pak to začalo nanovo a ještě s větší intenzitou. Tohle bylo skutečné peklo.

Najednou jsem za sebou uslyšel výkřik. Nebyl to normální výkřik, bylo to, jakoby někdo zařval jako skutečný ďábel. Otočil jsem se z posledních sil a spatřil Kaisera, jak stojí, oči mu podivně žhnou. Nějak mi to nedocházelo, ale měl jsem pocit, že s ním je něco divného. Jakoby ho posedl ďábel.

Karl:

Byl čas jít pryč. Konference se zvrhla a už tu nebylo co dělat. Konečná otázka Temno-mágů se nedořešila, ale všichni jsme věděli, co se má stát. Většina okolních bestíí kopala do ležících mágů, co nejsilněji to šlo, a to už jsem opravdu nemusel vidět.

Už jsem byl ve dveřích, když tu se ozval divný výkřik. Otočil jsem se a spatřil jednoho z mágů, jak stojí, zkrvavený, cary kůže mu padaly ze

tváře i těla, ale i tak stál a díval se podivnýma zlověstnýma očima.

Co to mělo znamenat? Okolní lidé se zastavili a poděšeně valily oči. Jak mohl vstát v takovém stavu? Nechápal jsem to, ale nelíbilo se mi to. Situace se mi už příliš vymkla z rukou a teď toto.

Kaiser:

„Dlouho jsme se neviděli,“ řekl ten muž.

Nechápal jsem to. S kým? Nedokázal jsem ale promluvit. A pak jsem ho poznal. Aeternitas! Jak to bylo možné?

Snažil jsem se na něj podívat, ale nešlo mi to moc dobře. Moje oči mě zrazovaly. Byl jsem příliš dotlučený.

„Říkáš si, co bude teď, že?“ pokračoval Aeternitas, „a asi se divíš, že mě vidíš.“

To měl pravdu. To jsem skutečně nechápal.

„A víš, co si říkám já?“ vedl Aeternitas dál naši bohatou diskuzi, „jak může Temný mág takto klesnout.“ Jeho hlas se změnil. Byl najednou zlostný a temný. „Jak může se nechat Temný mág mlátit a ubít k smrti? To je to, co mě zajímá!“

Měl samozřejmě pravdu jako vždy. Ale co jsem měl jako dělat? Vstát a všechny pobít?

„Ano, přesně to udělej!“ řekl najednou Aeternitas. Četl mi snad myšlenky?

„Vstaň a zabij je!“

Turdion:

Když se ozval řev, rozjímal jsem venku. Nejdřív jsem si myslel, že z blízké zoologické zahrady uteklo nějaké zvíře. Šlo to ale zevnitř zámku.

Otočil jsem se. Sníh hustě padal. Budova byla tak třicet metrů daleko. Dost na to, aby se ztrácela v mlžném oparu. Pak se ozval podivný řev. To nebylo zvíře, to řvali lidi. Zoufale a zděšeně. Co to mělo znamenat?

Zastavil jsem se a dál se díval na budovu. Ať už se tam stalo cokoli, byl jsem rád, že jsem venku. Bezpečně jsem se ale rozhodně necítil.

Darkenius:

S Kaiserem nebylo něco v pořádku. Najednou zařval jako zvíře. Lidé před ním ustupovali. Nikdo nechápal, jak se může udržet na nohou. Zcela jistě mel zlomených desítky kostí a spoustu vnitřních zranění.

Přesto stál a díval se okolo. Krev se mu lila z ran a čekal jsem, že každou chvíli padne. Ale nepadl. Pak opět zařval a vrhl se na prvního člověka, co stál před ním. Ten muž jen neohrabaně ustoupil, ale nebyl dost rychlý. Kaiser se mu bleskovou rychlostí zasápal po hrdle a během vteřiny už do stropu tryskal proud čerstvé krve.

Lidi řvali zděšením. Kaiser se ale nezastavil. Stála se z něj pěst boží. Vrhla se z člověka na člověka,

jako opice. Tato opice ale zabíjela. Trhala a rvala lidi na kusy.

Jamusil:

Musel jsem pryč. Něco se zvrátilo a jeden z těch bídáků začal zabíjet lidi kolem. To se mi ještě nestalo. Měl jsem štěstí, že jsem byl kousek dál a nebyl mezi prvními, kteří mu padli za oběť. Okamžitě jsem se ztratil v davu a snažil se prodrat k východu.

Viděl jsem, jak padl baron KoFral. Jeho velké tučné tělo se rozpláclo na podlahu. Ten už nevstane, došlo mi. Kousek dál si hrdlo držel admirál Dolric. Krev mu stříkala přes prsty. Skučel jak dítě, ale nebylo mu to nic platné.

Dalo to celkem dost práce dostat se pryč. Lidi řvali a snažili se utíkat pryč. Ta bestie na ně všechny dorážela a místnost se proměnila v jednu velké jatka. Takto se to stává, když zvířata špatně hlídáte. Měl jsem se postarat, aby se už ze země nezvedly. Ale člověk dělá chyby.

Konečně jsem se dostal do chodby. Rychle jsem proběhl k východu. Venku sněžilo. Moje limuzína byla jen pár kroků za domem. Vůbec jsem se nestaral o etiketu, že by mi měli sluhové auto přivést. Hlavně rychle pryč.

Najednou jsem si všiml temné postavy stojící kousek dál ve sněhu. Ten člověk se díval přímo na mě. Byl nějaký zvláštní. Ten pohled se mi vtíral do duše. Bylo to jako se dívat na smrt. Pak jsem si všiml, že

kousek dál stojí Turdion. Ten slizák Turdion! Teď mě odsud odveze, rozhodl jsem se.

Temné postavy jsem si nevšímal a rychle jsem vykročil k Turdionovi.

Karl:

Něco mě chytilo. Bylo to rychlé a dravé. To nemohl být člověk. Cítil jsem, jak mi to prorvalo krk. Na malý moment jsem spatřil ty divé oči. Byl to jeden z mágů? Byl to vůbec člověk?

Rána na krku mi škaredě krvácela. Nemohl jsem dýchat. Pak mě ten tvor chytil a zvedl ze země do vzduchu. Byl to divný pocit. Chvilku mě jen tak držel a nakonec mě mrštil na zeď.

Když jsem letěl, uvědomil jsem si, že kus mého krku, velký kus, mu zůstal v pařátech. Bylo mi smutno z toho, že jsem nedokázal splnit úkoly velkého vůdce. Život ze mě rychle unikal a dopad na zem už jsem ani moc necítil. Pak přišla tma a nicota.

Kaiser:

Něco se se mnou stalo. Nerozuměl jsem tomu. Bylo to ale silné a dravé. Jakoby Aeternitas ve mně probudil nějakou šelmu, která ale ve mně nikdy nebyla. Toť jsem nebyl já. A když jsem zabíjel ty lidi okolo, tak mi to vlastně vůbec nedocházelo.

Lačněl jsem po krvi. Chtěl jsem je zabít, zničit, roztrhat jejich těla.

Byli tak slabí, tak nicotní! Byla to ďábelská vášeň a vlastně se mi to i líbilo. Tak jak oni činili mně a mým přátelům, tak teď já činil jim. A to mě těšilo. V čem jsme ale tedy byli rozdílní?

Andrej:

Dostal jsem se ven z domu. Moc nás takových šťastných nebylo. Ta bestie uvnitř zabíjela vše, co se hýbalo. Rychle jsem běžel na blízké parkoviště. Hustý sníh mi padal do očí, ale to mě nemohlo zastavit.

Málem jsem vrazil do jednoho sluhy, co se mi dostal pod nohy. Chytil jsem ho a vtlačil do svého auta.

„Budeš řídit!“ přikázal jsem. Nic nenamítal. Kolem se rozpoutalo pravé peklo.

Najednou z domu vyběhlo několik lidí a prchalo rovněž na parkoviště. A za nimi jako pravý ďábel vyšla ta bestie. Něco beztvarého táhla za sebou.

Darkenius:

Nemohl jsem tomu uvěřit. Kaisera snad posedl ďábel! Zabíjel, zabíjel a zabíjel. Když byla většina lidí mrtvých nebo jen kroutících se v agónii na zemi, zastavil se a rozhlédl se okolo. Pak jeho pohled padl na mě.

Dva kroky a byl u mě. Už už jsem si myslel, že mě taky zabije, ale jen se sklonil, chytil mé slabé tělo a hodil si ho na rameno. Pak ještě mezi těly našel Richieho a

taky si ho hodil na rameno. Richie se nehýbal. Asi už byl po smrti.

A takto jsme vyrazili k východu.

Richie:

Když jsem dopadl do sněhu, bylo to pro mě velké překvapení. Vůbec nic jsem nechápal. Byl jsem asi dlouho v bezvědomí. Hlava i celé tělo mě silně bolelo a moc dobře jsem neviděl.

Nade mnou stál Kaiser. Byl to vůbec on? Byl nějaký divný. Jeho tělo bylo zle zřízené, ale mnohem podivnější byl jeho postoj. Stál jako zvíře. Pak zařval a vrhl se kupředu na přecházející lidi. Ti řvali strachem a bolestí.

Kaiser byl jak proměněný. Zdálo se, že zabíjení a mrzačení byl smysl jeho života.

Pak jsem si všiml postavy ve sněhu. Stála nedaleko a dívala se na mě. Ten pohled jsem znal. Viděl jsem ho už velmi dávno, ale stejně nebylo pochyb, kdo to je. Aeternitas! Kde se tedy ale vzal? Neměl být mrtvý?

Turdion:

Jamusil mě doslova vtiskl do svého auta. Vůbec jsem neměl chuť někam s ním jezdit. Ano, chtěl jsem pryč, ale tento člověk byl poslední, s kým jsem chtěl zmizet. Generál byl ale neoblomný. Patrně asi sám ani neuměl řídit.

Pak se z budovy vynořila ta zrůda a na moment jsem oněměl

úžasem. Co to mělo být? Dvě věci podobné lidem odhodila na zem a vrhla se za prchajícími lidmi.

Nechápal jsem to.

„Jeďte proboha!“ řval na mě Jamusil, ale nějak jsem ho nevnímal. Teprve až na mě zabušil pěstmi, probral jsem se a nastartoval motor.

Najednou jsem si všiml, že ten netvor se dívá přímo na nás. Hluk motoru ho na nás upozornil. Rychle jsem sešlápl pedál plynu, ale to už jsem viděl, jak se ta bestie vrhla směrem k nám.

Andrej:

Vyjížděli jsme ze dvora, když jsem se ohlédl a spatřil, jak bestie dopadla na kapotu jednoho auta. Srdce se mi málem zastavilo. Kolem byla samá krev a kusy lidí. Všichni řvali a vřeštěli. Teda ti, co byli ještě naživu. Otázka ovšem byla, kdo na tom byl lépe.

Bestie se chytila za sklo a škubnutím ho vyrvala ven. Nechápatě jsem hleděl, ale pak už mi zmizeli z očí a my vyrazili lesem k městu.

Vlastně jsem měl štěstí, že jsem byl pryč. Musel jsem vůdci sdělit, co se zde stalo. Najednou ale naše auto dostalo smyk. Poslední věc, co jsem viděl, byl rychle se přibližující strom. Pak už jen záblesk a letěl jsem kupředu.

A víc už nic, jen tma.

Jamusil:

Stvůra dopadla na kapotu a vyrazila přední sklo. Pak hrábla dovnitř a vytáhla ven škubajícího se Turdiona. Dobře mu tak, stejně za nic nestál, pomyslel jsem si.

Rychle jsem se protáhl k zadním dvířkám a snažil se je otevřít. Najednou to ale nešlo. Dveře se nějak zasekly a nešly otevřít. Chvilku jsem s nimi jen tak lomcoval a pak konečně povolily.

Vyskočil jsem z auta, ale daleko jsem nedoběhl. Najednou mě něco srazilo k zemi. Uvědomil jsem si, že je to bezvládné Turdionovo tělo.

Zařval jsem a snažil se dostat pryč, ale to už ta bestie stála nade mnou. Sklonila se, chytila mě do rukou a zvedla. Cítil jsem odporný puch, když si mě pozvedla až k obličeji.

Měl jsem hrozný strach. Vůbec to nevypadalo dobře.

Darkenius:

Snažil jsem se zvednout, ale nedařilo se mi to. Kousek dál ležel Richie a zdálo se, že žije. Pohlédl konečně na mě. Bylo na něm vidět, že je zcela mimo, ale to nebylo podstatné. Podstatné bylo, že žil. Musel jsem ho odsud dostat. Byl to dobrý přítel a kamarád. Netušil jsem, co se to stalo s Kaiserem, ale ani jsem to nechtěl vědět. Chtěl jsem jen pryč.

Pak jsem si všiml, že nedaleko v hlubším sněhu stojí Kaiser a svírá někoho v pařátech. Pod ním leželo

nějaké další tělo. Ten horní člověk řval a snažil se dostat pryč, ale nebylo mu to nic platné.

Najednou mě někdo chytil a zvedl. Ke svému překvapení jsem poznal Aeternitase. Měl velký vous a podivnou kápi. Asi bych ho ani nepoznal, ale Aeternitas se prostě nedal nepoznat. Pomohl mi vstát a pak i Richiemu.

„Čas jít, pánové,“ řekl s úsměvem.

Kaiser:

Jaká to slast zabíjet, uvědomoval jsem si. Držel jsem toho bídáka za krk a stačilo tak málo a mohl jsem ho zabít. To už se mu tak nelíbilo. Mlátit lidi, mučit je, to ano, ale když se karta obrátila, tak už najednou byl takové nic, hromádka neštěstí, prosící o milost.

Cítil jsem z něj moč a krev. Trásl se a vzdychal podivně. Tak a teď to skončím, řekl jsem si. A pak jsem zahlédl, jak někdo pomohl vstát Darkeniovi a Richiemu. Vlastně je spíš musel zvednout, protože sami chodit nemohli. Kdo to byl? Tmavá kápě, podivná silná postava.

Ať už to byl kdokoliv, musel to být přítel.

Turdion:

Probral jsem se. Byl jsem zmatený. Co se to dělo? Okolí se nějak divně kolébalo. Kolem bylo plno mrtvol. Nade mnou stál podivný tvor, snad zvíře, snad

člověk a držel generál Jamusila. Pak se ozvalo křupnutí a Jamusilovo tělo znehybnělo. Netvor ho odhodil do sněhu.

Chvilku jen tak stál a pak mě zvedl. Čekal jsem, že teď přijdu na řadu já, ale nestalo se tak. Vzal mě a zatáhl mě před dům.

Tam stáli dva magové podpíraní někým třetím v kápi.

„Měli bychom tě zabít, zrádče,“ řekl ten muž a já poznal ke svému překvapení Aeternitasův hlas, „ale neuděláme to.“

Kaiser mě pustil do sněhu a připojil se ke svým přátelům. Vypadali všichni podivně. Otrhaní, zkrvavení a muž v kápi. Podivuhodná skupinka. Kolem dokola jen mrtvá těla a moje maličkost.

„Budeš žít a poneseš dál svoji vinu,“ pokračoval Aeternitas, „a nejen to. Vyřídíš vzkaz svému pokřivenému vůdci.“

„Jaký?“ špitl jsem, ale můj hlas skoro nešlo slyšet.

„Vyříd mu, že Temné nelze zastavit. Stejně jako nemůžeš bojovat s větrem a přírodou, nemůžeš vyhrát proti věčnosti.“

„Ty jsi ale mrtvý,“ nechápal jsem.

Aeternitas se ale jen podivně zasmál a neodpověděl.

Richie:

Možná to byl sen, možná skutečnost. Možná jsme už zemřeli. Když si nás Aeternitas odváděl ze

zámku u Kdežského jezera, cítil jsem rozporuplné reakce. Přesně jak řekl Turdion. Aeternitas byl přece mrtvý. Jak tedy mohl pro nás přijít?

Záleželo na tom? Byli jsme skutečně úžasná skupinka zrůd. Už jsme ani moc nevypadali jako lidé. Bylo mi jasné, že to na nás zanechá následky, ale hlavně že jsme žili.

Kousek za zámkem čekala dodávka. Aeternitas nás naložil. Za volantem čekal Dyrian. Teď už jsem nechápal vůbec nic. Sám na vlastní oči jsem viděl, jak pohřbívali Dyrianovo tělo před několika lety. Byl jsem na jeho pohřbu. Ale tady on najednou seděl živý, jemně se usmívající. Zamával mi, jak viděl, že se na něj dívám.

Z okna dodávky jsem sledoval mizející zámeček. Turdion stále stál a hleděl za námi. Byl jak v transu.

Darkenius:

Když jsme se rozjeli, cítil jsem ohromnou úlevu. Aeternitas pro nás přišel, dokonce s Dyrianem. Neuvěřitelné! Jak jsme ale vyjeli do lesa, uvědomil jsem si, že Aeternitase nikde nevidím. Rozhlédl jsem se, ale v autě jsme byli jen my čtyři. Kaiser v koutě hluboce dýchající, Richie u okna a Koláčovo mrtvé tělo na podlaze. Za volantem seděl někdo pátý, ale najednou to vůbec nebyl Dyrian. Byl tím jeden těch zrůd, Andrej. Hned jsem ho poznal.

„Kde je Aeternitas?“ hlesl jsem

unaveně, ale víc sil jsem neměl. Nikdo mi neodpověděl.

Všiml jsem si, že Richie pláče. Nějak jsem tomu nerozuměl. Kam jsme vlastně jeli? A kde se poděl Aeternitas s Dyrianem? Co to všechno mělo znamenat?

Kaiser:

Tělo jsem měl unavené a nějaké slábnoucí. Jakoby z něj unikal život. Nějaká síla, co mě hnala kupředu, byla najednou pryč. Opustil mě, uvědomil jsem si těžce. Darkenius a Richie taky nevypadali dobře. Chtěl jsem udělat nějakou vtipnou poznámku, ale nešlo mi otevřít ústa.

Jaká ironie. Ty bestie ze zámku nás chtěly zabít, místo toho zemřely. Nerozuměl jsem tomu, snad Aeternitas by mi to mohl vysvětlit, ale na tom teď nezáleželo. Byli jsme živí, zatím, a to bylo to, co mě zajímalo.

Andrej:

V hlavě mi hučelo. Po tom zvláštním setkání s podivným člověkem v kápi po mé havárii jsem se nějak změnil. Vlastně jsem se změnil už dřív, ale teď ta změna dosáhla vrcholu. Uvědomil jsem si, že jsem celou dobu byl na té špatné straně. Byl čas to změnit.

V autě jsem měl špičky Temných mágů a i když jsem ještě k nim cítil odpor, věděl jsem, že slábne. Stal jsem se psancem, ale u srdce mi bylo dobře. Poprvé v životě

jsem cítil, že dělám tu správnou věc.

Proto jsem žhavl pneumatiky a hnál se pryč šerým lesem. Jen jedné věci jsem nerozuměl. Kam zmizel ten muž v kápi? Nějak jsem ho neviděl odcházet a přesto byl pryč.

Turdion:

Stál jsem ve sněhu a sledoval mizející auto. Bylo to vůbec možné? Všichni byli patrně mrtví, jen já žil. Mágové mě ušetřili. Navíc jsem potkal nejtemnějšího mága a to mě děsilo. Věděl jsem, že na tuto chvíli nezapomenu. Tak nějak jsem tušil, že mě bude strašit mnohem víc, než jen ve snech.

Sníh stále padal a velmi rychle pokryl kaluže krve. Ležící těla mizela pod bílou přikrývkou a všechno dostalo takový mírumilovný nádech. Po chvíli jsem měl pocit, jakoby se ani nic tady nestalo. Jakoby ti mrtví byli jen sochy ležící v hlubokém sněhu.

Můj úkol byl velmi obtížný. Musel jsem sdělit vůdci, co se stalo, a byl jsem si jist, že mě nepochválí. Možná by bylo lepší zmizet a dělat mrtvého, ale ve Hnutí nebyli

hlupáci. Všimli by si, že chybím a to mě děsilo. Stát se psancem jsem rozhodně nechtěl.

Otřel jsem si z tváře zmrzlou krev. Byl čas odejít a budoucnost pro mě vůbec nevypadala dobře. Vzdychl jsem a vykročil k parkovišti, kde stála moje limuzína.

Aeternitas:

Stál jsem ve sněhu a sledoval odcházejícího Turdiona.

„Čas pohnout se dál,“ řekl jsem Dyrianovi, který stál vedle mě.

„Máš temný smysl pro humor,“ ušklíbl se Dyrian.

„Každému to, co si zaslouží,“ přikývl jsem. „No není ta zima krásná?“

Dyrian neodpověděl, ale všiml jsem si, že se usmívá.

„Ale proč jsme jim to neřekli?“ řekl najednou, ale to už jsem zase neodpověděl já.

Ještě nějakou dobu jsme stáli a vychutnávali si hustou chumelenici. Zima je krásné období a já se netěšil na to, co mělo přijít, a chtěl si užít tento okamžik, co nejdéle to šlo.

Věděl jsem, že tma přichází.

ΤΕΜΝΙ ΜΑΓΟΝΕ ΣΤΙΝΥ ΒΟΗΥ XIII. ÚSVIT

by Aeternitas

Tma a zima. To jsem si uvědomil jako první věc. Hrdlo se mi podivně stahovalo, jakoby mě držely neviditelné ruce. Nemohl jsem dýchat, nemohl jsem se skoro ani pohnout. Můj mozek pracoval děsivou rychlostí, ale vůbec mi nedocházelo, co se děje.

Připadalo mi, že jsem v podivném světě. Před očima mi probíhaly nějaké zvláštní vize. Věci, které jsem nedokázal popsat ani vyjádřit. Byl to jako kolotoč snů, co se kolem mě točil a nezastavoval se. Měl mnoho barev a tvarů.

Chtěl jsem pryč, ven z toho víru, ale nedařilo se. Jako z dálky jsem slyšel nějaké hlasy. Některé šeptaly, některé volaly, některé řvaly. Bylo to ale nějaké celé divné, cítil jsem z nich zoufalství a smutek. Trochu mi to přišlo jako volání duší z pekla.

Pokusil jsem se natáhnout ruce, ale šlo to jen stěží. Ležela na mě nějaká velká váha. Najednou jsem si uvědomil, že jsem ve vodě, někde v hlubinách. Došlo mi, že se asi topím. Kam ale plavat? Kolem byl temný svět, žádné světlo, žádný náznak hladiny.

Najednou mě něco chytilo, snad nějaké zvíře nebo já nevím co, a začalo mě to táhnout jedním směrem. Jestli nahoru, dolů či do strany, neměl jsem tušení. Cítil jsem, jak ze mě odchází život. Malý krůček a smrt si vzala, co jí náleželo.

Přestával

jsem cítit tělo. Věděl jsem, že konec přichází. A pak jsem ztratil vědomí.

* * *

Probral jsem se. Někdo mě držel za paži. Snažil jsem se otevřít oči, ale nějak to nešlo.

„Probral se!“ slyšel jsem vzrušený hlas. Kaiserův hlas! „Klid, Aete,“ pokračoval Kaiser, „všechno bude v pořádku, jen neumírej.“ V jeho hlase bylo hodně zoufalství.

„Z toho se asi nedostane,“ zabručel někdo. Nebyl jsem si jist, ale mohl to být Ralf. Určitě to ale nebyl nikdo z mágů.

Pak jsem patrně opět ztratil vědomí.

* * *

Netuším, jak dlouho to trvalo, co jsem se opět probudil. Tentokrát se mi podařilo otevřít oči. Kousek dál seděl Kaiser s Ralfem. Nikoho dalšího jsem neviděl.

„Kaisere,“ špipl jsem.

Kaiser se otočil. Vypadal velmi unaveně, měl ztrhané rysy a velký šrám přes celý obličej.

„Mysleli jsme, že jsi zemřel,“ řekl Kaiser.

„Mě se tak lehkou nezbavíš,“ prohodil jsem.

Kaiser ale zůstával vážný.

„Jak to, že žijeme?“ podivil jsem se.

„Dole na dně propasti je jezero.

Měli jsme štěstí a spadli do něj,“ vysvětloval Kaiser.

„A kde jsou ostatní?“

Kaiser neodpověděl. Jen se na mě smutně díval.

„Kaisere!“ naléhal jsem na něj.

„Obávám se, že jsou mrtví,“ konečně odpověděl, „jejich těla jsme neviděli, ale pochybuju, že mohli přežít.“

„My taky přežili,“ namítl jsem.

„To ano,“ vzdychl Kaiser smutně.

Ralf zůstával v povzdálí. Vypadal nějak nervózně.

„Co je s Ralfem?“ špiťl jsem.

„Jeho zvíře jsme nenašli,“ odpověděl Kaiser, „Ralf to velmi těžce nese a dává vinu nám. Že prý jsme ho do toho dostali my.“

Pokusil jsem se sednout.

„Měl bys ležet a odpočívat,“ řekl Kaiser.

„Nejsem žádný mrzák!“ zvolal jsem na něj naoko nahněvaně.

„Všichni jsme právě přežili svou smrt,“ pokračoval Kaiser, „byla by škoda teď si to pokazit.“

Uvědomil jsem si, že jsme v nějaké jeskyni. Nebyla moc velká. Kaiser s Ralfem rozdělali v jednom koutě oheň.

„Kde jste vzali dřevo?“ divil jsem se.

„Víš, Aete, odpočiň si, pak si o tom promluvíme,“ řekl Kaiser a měl se k odchodu.

Já ho ale chytil za rukáv.

„Počkej!“

Kaiserovi došlo, že ho asi jen tak nenechám, tak řekl: „Kousek dál jeskyně končí a je tam les. Tam jsme našli dřevo. Ale je to nějaké divné. Nelíbí se mi to.“

„Nerozumím.“

„Měla by tam být džungle a místo toho je tam hustý jehličnatý les.“

„Možná kolem Roraimy roste takový,“ řekl jsem.

„Obešli jsme ji prve celou a nic takového tam nebylo.“

„Tak asi nevyrostl ze dne na den,“ ušklíbl jsem se.

„To určitě ne, ty stromy jsou velmi staré. Není to žádný park, ale hustý temný les.“

Tak to bylo skutečně zvláštní. Chtěl jsem se tam jít taky podívat, ale vstát se mi nepodařilo. Měl jsem tělo rozlámané a unavené. Potřeboval jsem spát. Kaiser už pak dál diskutovat nechtěl a trval na tom, ať se prospím. Neměl jsem už sílu mu vzdorovat. Tak jsem zavřel oči a opět se propadl do snů.

* * *

Když jsem se probudil, zjistil jsem, že Ralf je pryč. Kaiser seděl u ohně a očividně neměl dobrou náladu. Trochu jsem se přisunul blíž k ohni, protože mi byla zima.

„Měli jsme tam umřít všichni,“ řekl Kaiser zamyšleně.

„Buď rád, že jsme naživu,“ nesouhlasil jsem.

„Ale proč zrovna my?“ vzdychl

Kaiser.

Nevěděl jsem, co mu mám říct. Kaiser byl v hluboké depresi a nebyl sám. Na druhou stranu jsme mohli být rádi, že jsme přežili. Když jsem si ohmatával tělo, zdálo se, že nemám žádné větší zranění. Pár škrábanců, nic víc. Byl to skoro zázrak.

Zavřel jsem oči. Pořád jsem měl před očima Darkeniovo mizející tělo. V duchu mě napadlo, proč on neměl takové štěstí jako my.

„Kde je Ralf?“ zeptal jsem se.

„Šel se poohlédnout po něčem k jídlu,“ odpověděl Kaiser, „nevím jak ty, ale já umírám hlady.“

Hlad. Ano, ten jsem měl ukrutný. Byl jsem zvyklý pravidelně jíst a teď už jsem zcela jistě spoustu hodin neměl nic v ústech krom vody z jezera.

„Prohledali jste všechno?“ řekl jsem.

Kaiser se na mě zmateně podíval. „Myslíš, že bych nechal naše přátele někde umřít?“ zamračil se. „Patrně je zavalila skála. Vlastně se divím, že nás ne.“

„Co teď?“

„To se ptáš ty mě?“ sykl Kaiser.

Vzdychl jsem. Jak říct rodinám našich přátel, že Dyrian, Richie a Darkenius zemřeli? Možná měl Kaiser pravdu. Lepší by bylo, kdybychom zemřeli všichni společně.

* * *

Ralf se nevrátil. Čekali jsme nějakou dobu, ale když se nevracel, zvedli jsme se a ploužili se k východu. Čekala nás velmi daleká cesta do civilizace. Rozhodně nebyla bezpečná, ale to nejhorší bylo za námi.

Neměl jsem tušení, jak se dostaneme zpět do České republiky, protože jsme přišli úplně o všechno, včetně dokladů a peněz. Na tom ale teď nezáleželo. Stačilo najít nějakou ambasádu a dál nechat jednat úřady. Pravda byla, že jsme se vraceli jako zbití a zlomení psi, ale na vybranou jsme neměli.

Vyšli jsme ven z jeskyně a vstoupili do hustého lesa. Podle polohy slunce jsem tipoval, že je zrovna ráno. Slunce vycházelo a narudlou září osvětlovalo vršky stromů. Tady dole, kde jsme stáli, bylo šero a dost zima. Vlastně jsme se oba třepali zimou.

„To je kosa jak z nosa,“ neodpustil jsem se.

Kaiserovy zuby klapaly o závod. Až mi to přišlo směšné a začal jsem se smát. Kaiser se taky smál, ale ve skutečnosti nám moc do smíchu nebylo.

„Zatracená zima,“ zakřenil se.

„Kterým směrem ale půjdeme?“ uvažoval jsem nahlas.

Kaiser ukázal na malou pěšinu jdoucí nahoru po skále.

„To mi přijde jako z té pohádky o perníkové chaloupce,“ řekl jsem.

„Ty máš nápady, Aete.“

Vzali jsme to tou pěšinou a

během několika minut jsme se dostali nad úroveň vrcholků stromů. Otevřel se nám výhled do dálky. A v té chvíli jsme skoro oněměli úžasem.

Les, hustý a tmavý, šel, kam až oko dohlédlo. Sem tam se valily husté bílé mlhy. Vzadu jsme pak zahlédli řeku, která les prořezávala a mizela za vysokým ostrohem.

„Na takovou krajinu si rozhodně nepamatuju,“ sykl Kaiser.

Měl pravdu. Toto rozhodně nebylo okolí Roraimy. Netušil jsem, kde jsme, ale určitě jsme nebyli na úpatí Roraimy. Roraima ležela v džungli, vlhké a teplé. Toto byl

mrazivý severský kraj hustých lesů a vysokých hor.

Posadili jsme se unaveně na zem a jen tak zírali. Vůbec to nevypadalo dobře. Pak najednou krajinu prořízl podivný vzdálený skřek.

Kaiser měl zoufalý pohled. Díval se na mě v nějaké blahé naději, že mu řeknu, co se děje a co budeme dělat, ale sám jsem nic netušil. Věděl jsem jen jednu věc. Naše utrpení neskončilo.

Pokračování příště. ☺

Časopis

THE DARK FORESTS TIMES

Záhady, tajemno, hry, Gothic, modování, příběhy, povídky na pokračování a mnoho dalšího.

http://times.darkforests.info/
http://times.darkforests.info/special.php

Vydání:

Speciály:

NEXT

RECENZE MODU DICCVRIC

O mladém šlechtici v pohádkové
zemi zvané Gatyah.

MOD NEMESIS

Darkenius představí svůj mod.

Muž, který získal vše,
po čem lze toužit

KRVAVÁ RELIKVIE

- GOMEZ - PÁN KOLONIE

- nový komiks, již v
v 14 vydání

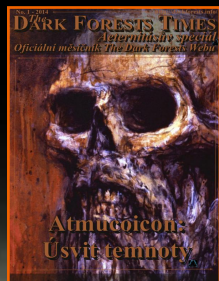

Staň se modařem.
Tvořit nové světy, psát epické příběhy,
vytvářet zápletky, artefakty,
a další věci je úžasná činnost,
která skutečně baví.

Tým Temných mágů
nabírá do svých řad nové duše.

<http://darkforests.info/forum/viewtopic.php?f=15&t=715>

Černé nebe, podivný úsvit,
na obzoru stíny, v očích žal,
v srdci touha nezlomná.
Povídá se, co zemřelo,
nevrátí se nikdy více.
Ale ne všechno, co se povídá,
musí být pravdou ...

Aeternitas
Atmucoicon
THE DARK FORESTS TIMES SPECIAL

právě ke stažení jen na

<http://times.darkforests.info/>

Podivuhodně světy

Cestování do tajemných neprobádaných hlubin kosmu

Aeternitasuv

THE DARK FORESTS TIMES SPECIAL

právě ke stažení jen na

<http://times.darkforests.info/>